การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค การถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์

ผกามาศ ทรงเย็น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

THE DEVELOPMENT OF ABILITY IN SPEAKING USING INFORMATION TRANSFER TECHNIQUE OF PRATOM 2 STUDENTS AT THE BANPHO SCHOOL

PAKAMAS SONGYEN

A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements

for Master of Education in Teaching English as a Foreign Language

Academic Year 2016

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค การถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านไพร์
ชื่อผู้วิจัย	ผกาภรณ์ ทรงเย็น
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ พนาวาส
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ดร.ประเทืองสุข ยังเสถียร

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สราวุทธ์ เศรษฐชาจร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร สมโภชน์ พนาวาส)

..... กรรมการ
(ดร.ประเทืองสุข ยังเสถียร)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์วาบี คงอินทร์)

อิทธิพลของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง **การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์**

ชื่อผู้วิจัย **ผกามาศ ทรงเย็น**

สาขาวิชา **การสอนภาษาอังกฤษฐานะภาษาต่างประเทศ**

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด**

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ พนาวาส**

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม **ดร. ประเทืองสุข ยังเสถียร**

ปีการศึกษา **2559**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบ และ 3) แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test แบบ Dependent Sample)

ผลการวิจัยพบว่า

1) ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

Title **The Development of Ability in Speaking English Using Information transfer Technique of Pratom 2 Students at the Banpho School**

Author **Pakamas Songyen**

Program **Teaching English as a Foreign Language**

Major Advisor **Assistant Professor Dr. Areewan Iamsa-ard**

Co- advisor **Assistant Professor Dr. Sompoet Panawas**

Co- advisor **Dr. Prathuangsook Youngsathien**

Academic Year **2016**

ABSTRACT

The purposes of the research were 1) to compare the ability in speaking English between before and after using information transfer technique of Pratom 2 students and 2) to study satisfaction towards learning through information transfer technique of Pratom 2 students. The sample group included 25 Pratom 2 students of the Banpho School selected by simple random sampling. Research instruments were 1) lesson plans 2) English speaking tests and 3) questionnaire. Data were statistically analyzed in mean, standard deviation and t-test.

The findings revealed as follows:

1. The ability in speaking English of Pratom 2 students after information transfer technique was significantly higher than that before the experiment at significance level .01.

2. The student's satisfaction towards learning through information transfer technique was generally found at the high level.

Keywords: The Ability in Speaking English, Information Transfer Technique

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความเมตตากรุณาอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ พนาวาส ดร.ประเทืองสุข ยังเสถียร และอาจารย์วาปี คงอินทร์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำ ปรับปรุง แก้ไข ดูแล เสนอแนะข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์และสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโพธิ์ และหัวหน้ากลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ ที่ให้การสนับสนุนในการศึกษาและกรุณาให้ความสะดวกอย่างดียิ่งในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณพ่อ แม่ น้องสาว น้องชายที่ให้การสนับสนุนการศึกษา และเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมงาน อาจารย์ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิทยานิพนธ์

ผกามาศ ทรงเย็น

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ข
กิตติกรรมประกาศ ..... ค
สารบัญ ..... ง
สารบัญตาราง ..... ฉ
สารบัญภาพ ..... ช
บทที่ 1 บทนำ 1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา 1
วัตถุประสงค์การวิจัย 3
สมมติฐานการวิจัย 3
ขอบเขตของงานวิจัย 3
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย 4
นิยามศัพท์เฉพาะ 4
กรอบแนวคิดในการวิจัย 5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6
การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตามหลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551……..…….. 6
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ…… 12
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษ....……... 40
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร..……..... 47
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล……... 50
แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ..... 53
วิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย …….. 60
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง …… 60
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย …… 61

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
	การเก็บรวบรวมข้อมูล ……...	64
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ……..……...	65
บทที่ 4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล** ……...	66
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ……...	66
	ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ที่ 2……	66
	ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล…….....	67
บทที่ 5	**สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ** ……	69
	สรุปผลการวิจัย.....	71
	อภิปรายผลการวิจัย.....	72
	ข้อเสนอแนะ	73
บรรณานุกรม		74
ภาคผนวก		80
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	81
	ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	83
	ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเครื่องมือ.....	88
	ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	99
	ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	119
	ภาคผนวก ฉ วุฒิบัตรอบรมภาษาอังกฤษ.....	125
	ภาคผนวก ช หนังสือตอบรับการเผยแพร่บทความวิจัย ……...	131
ประวัติผู้วิจัย.....		133

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลาง/ท้องถิ่น/ สาระสำคัญ/น้ำหนักคะแนน.....	7
2	แบบแผนการวิจัย.....	60
3	ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	67
4	ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยรวม.....	67

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2	แสดงการสื่อสารที่รับข้อมูลโดยการอ่านจดหมายแล้วถ่ายโอนข้อมูล.....	52
3	แสดงความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ.....	57

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานคือภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.220)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งเน้นคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆบทพูดเข้าจังหวะง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ สามารถพูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่ง และคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะกับวัยมีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม) และสามารถใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.222)

จากการศึกษาการพูดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดเกี่ยวกับคำศัพท์จากรูปภาพ ในหมวดหมู่ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างง่าย อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก จากรายงานผลการเรียนภาษาอังกฤษ(โรงเรียนบ้านโพธิ์,2558, น.2) จากการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้นักเรียนพูดคำศัพท์หมวดหมู่ต่าง ๆ ไม่ได้เนื่องจากนักเรียนขาดทักษะการท่องจำและการเขียนคำศัพท์และขาดสื่อการเรียนรู้ที่ควรติดในห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนเห็นและเกิดความคุ้นเคยชินกับคำศัพท์เหล่านั้น ผู้วิจัยจึงศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า การสอนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล เป็นกิจกรรมหนึ่งในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตามแนวคิดของคีธ จอห์นสัน กล่าวว่าการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการนำกิจกรรมการฟังที่ให้นักเรียนได้ฟังแล้วมีการตอบสนอง เช่น ฟังแล้วพูด-ฟังแล้วอ่าน หรือฟังแล้วเขียน จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย สอดคล้องกับการฟังในชีวิตประจำวัน อันจะก่อให้เกิดความสามารถในการฟังมากขึ้น การจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตรงกับความหมาย คีธ จอห์นสัน ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการ 5 ประการ คือ 1) หลักการถ่ายโอนข้อมูล 2) หลักการของช่องว่างระหว่างข้อมูล 3) หลักการการประสานต่อ 4) หลักการการปฏิบัติงาน ตามที่ได้รับมอบหมาย และ 5) หลักการตรวจความถูกต้องของเนื้อหา แต่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 3 ขั้นตอน และสอดแทรกหลักการ 5 ประการ อย่างเหมาะสม โดยเริ่มจากขั้นตอนแรก คือการนำเสนอ ขั้นตอนที่สอง คือ การฝึก โดยมีหลักการถ่ายโอนข้อมูล หลักการของช่องว่างระหว่างข้อมูล หลักการประสานต่อ หลักการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายและหลักการตรวจความถูกต้องของเนื้อหา และขั้นตอนที่สาม คือ การนำไปใช้โดยการบูรณาการทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัดซึ่งความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษมี5 ระดับคือ 1) ระดับกลไก (Mechanical Skill) 2) ระดับความรู้ (Knowledge) 3) ระดับการถ่ายโอน (Transfer) 4) ระดับการสื่อสาร (Communication) 5) ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (แวลเล็ท และ ดิสิท; Valette and Disick, 1972, p.141-142, 152-153)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์

2.เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1ปีการศึกษา 2559สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 50คน ซึ่งเป็นนักเรียนคละกันทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 จำนวน 25คนซึ่งเป็นนักเรียนคละกันทั้ง เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยการสุ่มอย่างง่ายใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระได้แก่ การสอนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยได้แก่เนื้อหาที่เกี่ยวกับในบทเรียนในหนังสือแบบเรียน Let's go ซึ่งตรงกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 5 เรื่อง คือ 1)Body 2)Things in classroom 3) Fruit และ 4) Animal

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้ดำเนินการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยใช้เวลาจำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. มีแนวทางให้ครู และผู้สนใจนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในรายวิชาระดับชั้นอื่น ๆ และสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ต่อๆไป

2. ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด สื่อสารความหมายและมีทักษะคิดวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ได้มากขึ้น

3. ผู้สอนได้พัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษตรงตามความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนมีความสนุกสนาน และไม่เบื่อหน่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

การสอนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง และพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up) เป็นการทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นการนำเสนอ (presentation) เป็นขั้นนำการสอนคำศัพท์ใหม่ โดยใช้การอธิบายความหมายในรูปประโยคเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ

3. ขั้นการฝึก (practice) เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่กันอธิบายคำโดยใช้ภาพประกอบ ผู้สอนเดินสังเกตการพูดคำศัพท์และความหมาย

4. ขั้นการนำไปใช้ (production) เป็นขั้นที่ผู้สอนเรียกผู้เรียนทีละคนตอบคำถามหลังจากที่ครูบอกความหมาย และให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย

5. ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap up) เป็นขั้นสรุปคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง

ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการพูดคำศัพท์จากการฟังความหมายจากผู้สอนจาก 4 หมวดหมู่คำศัพท์ โดยใช้แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งก่อนเรียน และหลังเรียน ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยให้นักเรียนทำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2

โรงเรียนบ้านโพธิ์ หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นปฐมวัยถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รายวิชาภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.220-229) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ โดยผู้วิจัยได้นำมาตรฐานตัวชี้วัดในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการพูด การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการสอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up) ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอ (presentation) ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (practice) ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (production) ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap up) คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175) ดังนั้นผู้วิจัยได้เสนอกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ดังภาพที่ 1

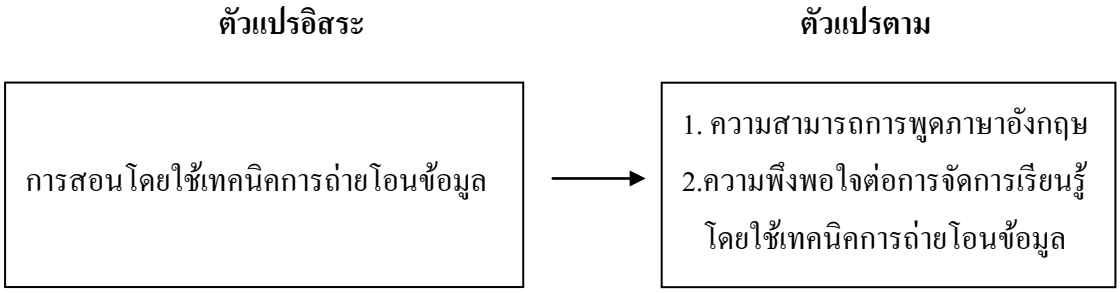

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ
3. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการฟัง
4. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

สาระ/มาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 มีดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลาง/ท้องถิ่น/สาระสำคัญ/น้ำหนักคะแนน

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (12ชม.)	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก (100 คะแนน)
Unit 1 Body (4 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป2/1,ป2/2, ป2/3,ป2/4 ต.1.2 ป2/1,ป2/2 ต.1.3 ป2/1 ต.2.1 ป2/1 ต.2.2 ป2/1 ต.3.1 ป 2/1 ต.4.2 ป2/1	**ด้านความรู้ (Knowledge- K)** **หน้าที่ทางภาษา(Function)** - การทักทาย การแนะนำตนเอง - การสั่ง การปฏิบัติตามคำสั่ง **คำศัพท์ (Vocabulary)** ประโยคเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) - ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม **วัฒนธรรม (Culture)** -ความแตกต่างการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ ท้ายคำ - การออกเสียงสูงต่ำในประโยค **ทักษะกระบวนการ(Process- P)** - ทักษะกระบวนการฟัง - ทักษะกระบวนการพูด	กล่าวคำทักทายตนเองและปฏิบัติตามคำสั่ง ออกเสียงสูงต่ำและบอกความแตกต่างของเสียงต้นคำท้ายคำได้โดยใช้ทักษะกระบวนการฟังและพูดเพื่อให้ผู้เรียนมีวินัยและใฝ่เรียนรู้	15 (คะแนน)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (12 ชม.)	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก (100 คะแนน)
		คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attribute-A) 1. มีวินัย2. ใฝ่เรียนรู้		
Unit 2 Thing in Classroom (4 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป2/1,ป2/2, ป2/3,ป2/4 ต.1.2 ป2/1,ป2/2 ต.1.3 ป2/1 ต.2.1 ป2/1 ต.2.2 ป2/1 ต.3.1 ป2/1 ต.4.2 ป2/1	**ด้านความรู้ (Knowledge- K)** **หน้าที่ทางภาษา(Function)** - การถามและตอบเกี่ยวกับการให้ข้อมูล - การปฏิบัติตามคำสั่ง **คำศัพท์ (Vocabulary)** ประโยคเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) - ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม **วัฒนธรรม (Culture)** - ความแตกต่างการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ ท้ายคำ การเชื่อมประโยค **ทักษะกระบวนการ (Process- P)** - ทักษะกระบวนการฟัง - ทักษะกระบวนการพูด **คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attribute-A)**	การถามและตอบข้อมูลตามความเป็นจริง ปฏิบัติตามคำสั่ง บอกความแตกต่างการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ ท้ายคำ และการเชื่อมประโยค โดยใช้ทักษะกระบวนการฟังและพูดเพื่อให้ผู้เรียนมีวินัยมีความมุ่งมั่นในการเรียน	15 (คะแนน)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้/เวลา (12 ชม.)	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก (100 คะแนน)
		1. มีวินัย 2. มีความมุ่งมั่นในการเรียน		
Unit 3 Fruit (4 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป2/1,ป2/2, ป2/3,ป2/4 ต.1.2 ป2/1,ป2/2 ต.1.3 ป2/1 ต.2.1 ป2/1 ต.2.2 ป2/1 ต.3.1 ป2/1 ต.4.2 ป2/1	**ด้านความรู้ (Knowledge- K)** **หน้าที่ทางภาษา(Function)** - การถามตอบเกี่ยวกับการให้ข้อมูล - การตอบรับและการปฏิเสธ **คำศัพท์ (Vocabulary)** ประโยคเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) - ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม **วัฒนธรรม (Culture)** - การแสดงอาการตอบรับและปฏิเสธ - การการออกเสียงสูงต่ำในประโยค **ทักษะกระบวนการ (Process- P)** - ทักษะกระบวนการพูด - ทักษะกระบวนการฟัง **คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attribute-A)** - ซื่อสัตย์สุจริต - มีความมุ่งมั่นในการทำงาน	การถามตอบเกี่ยวกับการให้ข้อมูลและการตอบรับและปฏิเสธโดยใช้ทักษะกระบวนการฟังการพูดและเขียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความซื่อสัตย์และความมุ่งมั่นในการทำงาน	15 (คะแนน)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้/เวลา(/ 12 ชม.)	มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	น้ำหนัก (100 คะแนน)
Unit 4 Animal (4 ชั่วโมง)	ต.1.1 ป2/1,ป2/2, ป2/3,ป2/4 ต.1.2 ป2/1,ป2/2 ต.1.3 ป2/1 ต.2.1 ป2/1 ต.2.2 ป2/1 ต.3.1 ป2/1 ต.4.2 ป2/1	**ด้านความรู้ (Knowledge- K)** **หน้าที่ทางภาษา(Function)** - การแสดงการพรรณนา การเล่าเรื่อง - การแสดงความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆเช่น คน สัตว์ และสิ่งของ **คำศัพท์ (Vocabulary)** ประโยคเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดี่ยว (Simple Sentence) - ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม **วัฒนธรรม (Culture)** - การออกเสียงสูงต่ำในประโยค - ประเพณีวันคริสต์มาสและวันปีใหม่ **ทักษะกระบวนการ (Process- P)** - ทักษะกระบวนการพูด - ทักษะกระบวนการฟัง - ทักษะกระบวนการเขียน **คุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Attribute-A)** - มีวินัย - ใฝ่เรียนรู้	การแสดงความเป็นไปได้และความเป็นไปได้การออกเสียงสูงต่ำในประโยค และเพณีวันคริสต์มาสและวันปีใหม่ โดยใช้กระบวนการพูดการฟังและการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนมีวินัยใฝ่เรียนรู้ และอยู่อย่างพอเพียง	15 (คะแนน)

คำอธิบายรายวิชา

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
รหัสวิชา อ 12101 เวลา 40 ชั่วโมง ภาคเรียนที่ 1

เข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวันและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง พูด อ่าน เขียน ตามหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์กับบุคคล ภายในวงคำศัพท์ 200-300 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม) ใช้ประโยคคำเดี่ยว ประโยคเดี่ยว ในการสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ภายในห้องเรียนและในโรงเรียน เห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

มีทักษะในการสื่อสาร การจำ การคิด การแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิต การใช้เทคโนโลยี และมีกระบวนการทำงาน

มีความซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน และมีนิสัยรักการฟัง พูด อ่าน เขียน

ตัวชี้วัด

มฐ.ต1.1 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4
มฐ.ต 1.2 ป.2/1, ป.2/2, ป.2/3, ป.2/4
มฐ.ต 1.3 ป.2/1
มฐ.ต 2.1 ป.2/1,ป.2/2, ป.2/3
มฐ.ต 2.2 ป.2/1
มฐ.ต 3.1 ป.2/1
มฐ.ต4.1 ป.2/1
มฐ.ต 4.2 ป.2/1

รวม 16 ตัวชี้วัด

สื่อการเรียนรู้

1. ใบความรู้
2. แบบฝึกหัด/ ใบงาน
3. บัตรคำศัพท์
4. แถบประโยค

แหล่งการเรียนรู้

1. ห้องสมุด
2. หนังสือเรียน
3. Internet

การวัดและประเมินผล

การวัดผล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
3. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

การประเมินผล

4	หมายถึง ผลการเรียนดีเยี่ยม	ระดับคะแนน	80-100
3.5	หมายถึง ผลการเรียนดีมาก	ระดับคะแนน	75-79
3	หมายถึง ผลการเรียนดี	ระดับคะแนน	70-74
2.5	หมายถึง ผลการเรียนค่อนข้างดี	ระดับคะแนน	65-69
2	หมายถึง ผลการเรียนน่าพอใจ	ระดับคะแนน	60-64
1.5	หมายถึง ผลการเรียนพอใช้	ระดับคะแนน	55-59
1	หมายถึง ผลการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ระดับคะแนน	50-54
0	หมายถึง ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์	ระดับคะแนน	0-49

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้นำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1, 2, 3,4 สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 และตัวชี้วัด ข้อที่ 1 และ 2 มาใช้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบความสามารถการพูด ให้สอดคล้องกับการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ

ความหมายของการพูด

แอมรา วงค์คำขาว (2556, น.14) กล่าวว่าการพูด หมายถึง เป็นการสื่อสารระหว่างคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความต้องการ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงอีกทั้งกริยาท่าทางต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน การฝึกฝนการพูดจะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นที่ตั้งไว้

สก็อต (Scott, 1981,p.70) กล่าวว่าการพูด หมายถึง เพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองขึ้นไป ซึ่งรวมทั้งผู้พูดและผู้ฟังมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่

ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาหรือท่าทางที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการมีปฏิสัมพันธ์

นูแนน (Nunan,1991) กล่าวว่าการพูด หมายถึง เครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร ใช้ในการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อให้ได้รับรู้และเข้าใจจุดประสงค์ของตน และความสามารถในการพูดยังเป็นที่บ่งชี้ถึงความสำคัญในการเรียนภาษาอีกด้วย

เซลล์-มูเซียและออสเตรียน (Celce – Mucia&Olstain, 2000, p.166) กล่าวว่าการพูด หมายถึง เป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายของความคิด ความต้องการ ลักษณะนิสัย และการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง อีกทั้งผู้พูดต้องการสื่อสารความหมายในสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฟังเข้าใจและแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง

ไบเล่ย์ (Bailey, 2005) กล่าวว่าการพูด (speaking) หมายถึงการเปล่งเสียงออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย การพูดเป็นการบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้พูด ผู้ฟัง และข้อมูล การพูดเป็น productive skillsเพราะผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นผู้ส่งสาร การพูดกับการเขียนถือว่าเป็น productive skillsส่วนการฟังและการอ่านเป็น receptive skills เป็นการรับสาร

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551, น.7) กล่าวว่าการพูด หมายถึง การใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกันเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายหรือกระบวนการสำคัญคือเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด (Non-Verbal Language) คือสีหน้าท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคม

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น.163) กล่าวว่าการพูดหมายถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวองและต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟังดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูดคือสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจหลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิดไวยากรณ์ผิดใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสมนอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์ (2553, น.8) กล่าวว่าการพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่าต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกัน การพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีการเลือกใช้สานวนถ้อยคาภาษาถูกต้องตามหลักภาษาสามารถสื่อความได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

ความสำคัญของการพูด

รัสเซล และ รัซเซล (Russell and Russell, 1963) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า เด็กเล็กมาโรงเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถที่มีอยู่แล้วให้เพิ่มขึ้นเนื่องจากก่อนที่จะเข้าเรียนประมาณ 5-6 ปี เด็กได้รับการฝึกฝนในด้านของทักษะการฟังอยู่แล้ว เช่นเดียวกับแนวคิดการเรียนการสอนที่เน้นความเข้าใจ (Comprehension Approach) ที่เชื่อว่าความเข้าใจในการเรียนภาษานั้นจะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเมื่อมีการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาทักษะใดทักษะหนึ่งก่อนในการสอนเกี่ยวกับทักษะทางด้านการพูดนั้นจะเป็นทักษะที่ได้รับพื้นฐานมาจากการเรียนรู้ทางด้านทักษะ ทางด้านการฟัง รวมทั้งทักษะทางด้านการพัฒนาความเข้าใจในเรื่องของภาษาซึ่งในการสอนแบบเน้นความเข้าใจ

ภคินี วัชรปรีดา (2556) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า จากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การจัดการเรียนการสอนนั้นครูจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะต่าง ๆ ปัจจุบันภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประเทศไทย ที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อการติดต่อสื่อสารและเตรียมจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในไม่กี่ปีข้างหน้า การจัดการเรียนการสอนจึงต้องใช้เทคนิคต่าง ๆเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้มากที่สุด ดังนั้นทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญกว่าทักษะด้านอื่นๆ นั่นหมายถึงการเรียนรู้ทักษะทั้งหมดจะถูกถ่ายทอดออกมาด้วยการพูดที่ได้รับการฝึกทักษะการฟัง การอ่านและการเขียนเป็นฐานสำคัญเพื่อส่งเสริมการพูด โดยธรรมชาติของทุกภาษาต้องใช้ทักษะการพูดเพื่อสื่อสารซึ่งกันและกันในสังคมชุมชนโลก ผู้เรียนทุกระดับมีจุดเริ่มต้นจากการฟัง เข้าใจ ปฏิบัติหรือฝึกซ้ำย้ำทวนจนเกิดความคุ้นเคย เกิดความมั่นใจกล้าแสดงออกและนำมาใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมการพูดในที่สาธารณะ (Impromptu Speech) ถือเป็นกิจกรรมที่สามารถเรียนรู้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนหรือต่อยอดผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถพัฒนาให้เกิดทักษะเฉพาะด้านมากยิ่งขึ้นรวมถึงพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคมได้ดีอีกด้วย

จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต (2557) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การสอนทักษะการพูดและการฟังจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งและผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด มิฉะนั้นแล้วจะเข้าลักษณะแม่ปูสอนลูกให้เดินให้ตรงในเรื่องนี้ปัจจุบันแม้จะแก้ได้บ้างโดยอาศัยเทคโนโลยี ที่บันทึกเสียงการพูดคุย การออกเสียงที่ถูกต้องไว้ แล้วก็ตาม แต่การแสดงความรู้สึก แสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องนั้นก็ยังต้องใช้เจ้าของภาษามาเป็นผู้สอนถึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็วการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆจะสื่อสารกันได้อย่างน้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้

เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ นอกจากการโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกันก็คงรวมไปถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึก วิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งก็ต้องมีการประเมินที่ได้ยินได้ฟังมา จากการวิเคราะห์สังเคราะห์อีกทีหนึ่ง จึงถือว่าสุดยอดในการเรียนรู้ทางภาษา

สรุป ได้ว่าความสำคัญของการพูด การพูดเป็นกระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการสื่อความคิดระหว่างบุคคล เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ ความต้องการหรือเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งการพูดมีความสำคัญในอันที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันทั้งนี้ผู้พูดจะต้องตระหนักถึงองค์ประกอบของการพูดไม่ว่าจะเป็นตัวผู้พูดเอง สื่อ เนื้อหา และผู้ฟัง เพื่อทำให้การพูดนั้นประสบความสำเร็จ

องค์ประกอบการพูด

บาร์ทซ์ (Bartz,1979, p.130) แบ่งองค์ประกอบของการพูด เป็น 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่นและการต่อเนื่อง ความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ปริมาณหรือข้อมูลที่ให้ผู้ฟังเข้าใจ

3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (The Amount of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่ต้องการพูดในการสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความทางภาษาที่พูดออกไป

5. ความสามารถในการสื่อสาร (Effort of Communication) หมายถึง ความพยายามที่จะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในความหมายในสิ่งที่พูดโดยใช้คำพูดหรือไม่ใช้คำพูดในการสื่อสาร

ฟินอคเซียโร และบรัมฟิท (Finocchairo and Brumfit, 1983, p.24) มีองค์ประกอบของการพูดที่ต้องคำนึงด้วยดังต่อไปนี้

1. ผู้พูดต้องคำนึงถึงความคิดที่พูดออกมาไม่ว่าจะเป็นผู้เริ่มต้นสนทนาหรือสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่น

2. ผู้พูดต้องมีการเปลี่ยนตำแหน่งอวัยวะต่าง ๆ ของปาก เพื่อให้เกิดเสียงที่ต้องการ

3. ผู้พูดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของรูปประโยคที่จะพูดทั้งในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และวัฒนธรรมทางภาษา

4. ผู้พูดต้องมีการเปลี่ยนสำเนียงและลีลาทางภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และผู้ที่พูดด้วย

5. ผู้พูดต้องสื่อให้เหมาะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด

แฮรีส(Harris, 1990, p.68-71) กล่าวไว้ว่าความสามารถในการพูดคือความสามารถในการนำเอาองค์ประกอบ 5 อย่างมาใช้ในการพูด ดังนี้

1. การออกสียง (Pronunciation)

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ลิเออร์ (Lier, 1995) กล่าถึง องค์ประกอบของการพูดอยู่ในรูปปิรามิดดังนี้

1. เนื้อหา (text) คนส่วนมากมักเข้าใจว่าการพูดไม่มีเนื้อหา การอ่านและการเขียนเท่านั้นจึงจะมีเนื้อหา ซึ่งที่จริงแล้วการพูดก็มีเนื้อหาแต่ว่าไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์เหมือนเนื้อหาการอ่านและการเขียน ตัวอย่าง text พูดเช่น

Person 1: Hungry?

Person 2: Yep.

Person 1: Pizza.

Person 2: Nope.

Person 1: Mexican?

Person 2: Mmmmmhm, nah.

Person 1: Chinese?

Person 2: Maybe.

Person 1: Sushi!

Person2: Yeah!

ครูสามารถใช้ text พูดนี้ในการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกพูด แล้วสังเกตว่านักเรียนใช้เวลานานเท่าไรในการฝึกพูดประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เรียกว่า one-word utterance clause ซึ่งประกอบไปด้วยคำอย่างน้อย 2 คำ (หรือมากกว่า โดยปกติมากกว่าสองคำ) มีประธานและกริยาที่แสดงกาล (tense) และต้องเป็นคำกริยาที่ไม่ต้องการกรรม (intransitive verb) ดังนั้น text จึงประกอบไปด้วยคำพูด (utterance) หลายๆคำพูด ดังตัวอย่างข้างบน

2. อนุประโยค (clause) มี 2 ลักษณะได้แก่

2.1 อนุประโยคที่ขึ้นอยู่กับประโยคอื่น (dependent clause) เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ต้องอาศัยประโยคอื่นมาขยาย เช่น While Anna was cooking dinner. จะสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อมีประโยคมาขยาย เช่น While Anna was cooking dinner, the telephone rang.

2.2 อนุประโยคอิสระ (independent clause) เป็นประโยคที่สมบูรณ์ เช่น Anna was cooking dinner.

3. วลี (phrase) หมายถึงกลุ่มคำที่ประกอบไปด้วยคำ 2 คำหรือมากกว่านั้นแต่ไม่ใช่อนุประโยคเพราะไม่มีคำกริยาบอกกาล วลีมีหลายชนิดเช่น

- Prepositional phrase คือ วลีที่ขึ้นต้นด้วยคำบุรพบท เช่น in the hospital, after school
- Noun phrase คือ วลีที่ขึ้นต้นด้วยคำนาม เช่น a black cat, the five storey building วลีและอนุประโยคจะถูกใช้ประจำในภาษาพูดแต่ไม่นิยมใช้ในภาษาเขียน

4. คำ (word) เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายในตัวเอง คำเป็นหน่วยอิสระ (free morpheme) เช่น baby, application ส่วน bound morpheme เป็นคำที่ไม่อิสระและไม่มีความหมายในตัวเองต้องใช้กับ free morpheme เช่น prefix inter- , pre- suffix เช่น ing, s, ed

5. Phoneme เป็นหน่วยเสียงที่เล็กที่สุดเวลาเขียนเพื่อให้แตกต่างจากตัวอักษรใช้เครื่องหมาย/ เช่น /p/, /b/ หน่วยเสียงแม้เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดแต่ก็ถือว่าสำคัญเพราะการออกเสียงแต่ละภาษาแตกต่างกัน เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประทศ เช่น เสียง thผู้เรียนออกเสียงเป็น /s/ /z/ /d/ หรือ /t/ การออกเสียงไม่ถูกทำให้เกิดสำเนียงที่เรียกว่า foreign accent

6. พยางค์ (syllable) หมายถึงคำและเสียง 1 พยางค์ อาจมีมากกว่า 1 หน่วยคำ และ 1 หน่วยเสียง เช่น stop ถือว่าเป็น 1 พยางค์ พยางค์มี 2 ลักษณะคือ คือพยางค์เปิด (open syllable) คือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยสระ และพยางค์ปิด (close syllable) คือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะ

7. ลักษณะการออกเสียงที่แตกต่าง (distinctive feature) ตำแหน่งของเสียงที่เปล่งออกมามีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับที่มาของเสียง ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งของเสียงว่าเสียงแต่ละเสียงมาจากอวัยวะส่วนใดในปาก บางเสียงเป็นเสียงก้อง (voice) เช่น เสียง /b/ ส่วน /p/ เป็นเสียงไม่ก้อง (voiceless) คนที่พูดภาษาบางภาษาเช่น อารบิกแยกสองเสียงนี้ไม่ได้ จึงออกเสียงเหมือนกันทำให้มีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ

8. เสียงหนักเบาในคำและประโยค (stress, intonation) intonation หมายถึงการ ออกเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อให้ผู้ฟังสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น บอกให้รู้ว่าเป็นประโยคบอกเล่าหรือคำถาม นอกจากนั้นยังบอกถึงความคิดเห็นและทัศนคติของผู้พูด เช่น เสียดสี ประหลาดใจหรือไม่เชื่อ

พยัญชนะรวมกับสระเรียกว่า segmental phoneme ส่วน stress กับintonation รวมกันเรียกว่า supra-segmental phoneme ทั้งสองส่วนมีความสำคัญต่อการพูดมากเพราะว่ามีผลต่อการสื่อความหมาย ถ้าผู้พูดออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิด หรือสื่อความได้ไม่ตรง มีหลักฐานการวิจัยพบว่าคนที่พูดภาษาที่สองได้งานที่ค่าตอบแทนน้อยกว่าคนที่พูดภาษาที่ 1 แม้ว่าความสามารถ

เท่ากันทั้งนี้เนื่องจากคนที่ใช้ภาษาที่สองมีข้อจำกัดในเรื่องการสื่อสาร ครูสอนภาษาอังกฤษจงจำไว้ว่าภาษาพูดกับภาษาเขียนต่างกัน การพูดรับสารโดยการฟัง (รับสารทางหู) การเขียนรับส่งสารโดยการดู (รับสารทางตา) การพูดผู้ฟังต้องรับส่งสารทันทีโดยผ่าน supra-segmental phonemes ได้แก่ rhythm, stress และintonation ส่วนการเขียนรับส่งสารผ่านเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ และไม่ต้องตอบรับทันทีเหมือนการพูด

สิ่งหนึ่งที่ครูภาษาอังกฤษต้องทำความเข้าใจคือการรวบเสียง (reduced speech)ในภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการพูดที่ไม่เป็นทางการ เช่นคำว่า “going to” เป็น “gonna” การรวบคำไม่ได้เกิดจากการขี้เกียจพูดหรือการพูดเร็วแล้วทำให้เสียงบางเสียงหายไปแต่เป็นธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษและมีกฎเกณฑ์ว่าชัดเจนคำไหนรวบหรือไม่รวบ ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

Set 1

a. I’m going to the store.

b. I’m gonna the store.

Set 2

a. I’m going to go swimming.

b. I’m gonna go swimming.

Set 3

a. Going to the game tonight?

b. Gonna the game tonight?

Set 4

a. I’m going to go dancing tonight?

b. I’m gonna go dancing tonight?

สังเกตว่าจะไม่รวบเสียง /t/ ในบริบทของ the จะเห็นได้ว่าการพูดภาษาอังกฤษนั้นถือว่ายากกว่าการอ่านและการเขียนเพราะการพูดเกิดขึ้นในเวลาจริง (real time) พูดอีกนัยหนึ่งก็คือคู่สนทนา (interlocutor) กำลังพูดพร้อมกับรอที่จะโต้ตอบทันที ในขณะพูดผู้พูดต้องเผชิญกับหลายอย่างในขณะเดียวกัน เช่น การทำความเข้าใจกับคำพูดของคู่สนทนา คิดคำศัพท์เกลาคำพูดของตัวเองในใจก่อนที่พูดออกไป เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นโดยไม่มีการเตรียมตัวหรือแก้ไขก่อนพูด ไม่เหมือนกับการเขียนสามารถแก้ไขได้

ไบเล่ย์ (Bailey, 2005) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญในการพูดอีกประการหนึ่ง คือ ความถูกต้อง (accuracy) หมายถึงความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้าง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และ ความคล่องแคล่ว (fluency) หมายถึงความสามารถในการพูดได้รื่นไหล และมีความมั่นใจในการพูด สิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงคือผู้เรียนที่เรียนภาษาที่ 2 นั้น การพูดถูกต้องกับการพูดคล่องจะไม่

เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะพูดให้ถูกต้องการพูดจะตะกุกตะกักไม่คล่อง ขณะเดียวกันถ้าพูดเร็วก็จะทำให้พูดไม่ถูกต้องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในปัจจุบันส่งเสริมทั้งการพูดถูกต้องและคล่องแคล่วแต่ถ้าครูฝึกให้นักเรียนพูดคล่องก่อนค่อยแก้ไขข้อผิดพลาดของตัวเองขณะพูดไปเรื่อยๆก็จะทำให้พูดถูกต้องมากขึ้นการพูดคล่องมีความหมายที่กว้างกว่าการพูดรื่นไหล

สรุปได้ว่า ผู้พูดควรจะมีความสามารถในการสื่อสารอย่างเป็นระบบในตัวภาษาและต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของภาษาที่จะสื่อสารให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์และวัฒนธรรมทางภาษา รวมถึงการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน เพื่อจะทำให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

การสอนทักษะการพูด

แอน เบรินส์ และเฮเลน จอยซ์ (Anne Burns& Helen Joyce, 1997, p.51) ได้กล่าวเกี่ยวกับหลักทางด้านการสอนทักษะการพูดดังนี้

1. ผู้เรียนเป็นต้องเข้าใจวัฒนธรรมและเป้าหมายหลักของการใช้ภาษาพูดในบริบทต่างๆ

2. การพูดนั้นต้องสอนร่วมกับความเข้าใจในการใช้ภาษาตามบริบทต่างๆ

3. ผู้สอนต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูดทั้งในด้านไวยากรณ์ และวิธีการสร้างภาษา

4. การจัดกิจกรรมด้านการพูดควรเน้นที่บริบททั้งหมดมากกว่าที่เน้นเพียงแค่ประโยคใดประโยคหนึ่ง

5. การเรียนการสอนและการฝึกฝนด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง ควรสอนไปพร้อมๆ กับการเรียนการสอนบริบท

6. รูปแบบในการพูดและรูปแบบของไวยากรณ์บางชนิดที่เป็นรูปแบบเฉพาะควรได้รับการสอน

สก๊อต (Scott, 1981, p.71) การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอนตามลำดับ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมการพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะแจ้งผู้เรียนให้ทราบถึงสิ่งที่กำลังจะเรียน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับผู้สนทนาอย่างไร ผู้สนทนากำลังบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบ สำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

ฟินอกเชียโรและบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit, 1983, p.141) ได้เสนอกิจกรรมที่หลากหลายในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะกับเนื้อหา และระดับของผู้เรียน ดังนี้

1. ให้โต้ตอบคำถาม โดยผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ตั้งคำถาม
2. บอกให้เพื่อนปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ
3. ให้ผู้เรียนถามคำถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นคำถามที่เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่างๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กัน
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆ โดยกำหนดหัวข้อให้
7. ผู้สอนจัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กัน
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้โต้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ในภาษาแม่แล้วรายงานเป็นภาษาเป้าหมาย
12. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

ไบเล่ย์ (Bailey, 2005) การสอนพูด (teaching speaking) ในยุคก่อนหมายถึงการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เสียง คำศัพท์ โครงสร้างหรือการสอนความรู้ด้านภาษา(linguistic competence) โดยการสะสมความรู้ทีละเล็กที่ละน้อยนำมารวมกันแล้วในที่สุดก็ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาเริ่มเปลี่ยนความคิดจากการการสอนความรู้ทางภาษา มาเป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะในประเทศเจ้าของภาษา เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ อังกฤษ และอเมริกา เริ่มมีผู้อพยพเข้าไปอาศัยอยู่ในประเทศเหล่านั้น การสอนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้มีความรู้ทางภาษาไม่สามารถช่วยให้ผู้อพยพสื่อสารได้ นักการศึกษาด้านภาษาที่สองจึงคิดวิธีการสอนขึ้นมาใหม่เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามสถานการณ์และบริบทต่างๆ และยังต้องเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถเพิ่มขึ้นอีก 3 ด้านดังต่อไปนี้จึงจะสามารถสื่อสารได้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาตามความเหมาะสมทางสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตามสถานการณ์ บริบท ระดับ (register) เช่นการใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

2. ความสามารถในการใช้กลวิธีสื่อสาร (strategic competence) หมายถึง ความสามารถในการที่จะใช้กลวิธีต่างในขณะสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารนั้นสื่อความหมายได้ถูกต้อง ตามความมุ่งหมายของผู้พูด กลวิธีสื่อสารที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สองใช้ขณะพูดสื่อสาร มีดังนี้

2.1 การถอดความ หรือการใช้สำนวนใหม่ (paraphrase) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อยๆ ดังนี้

2.1.1 การใช้คำใกล้เคียง (approximation) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์ จึงแก้ปัญหาโดยพูดคำที่ใกล้เคียงกัน เช่น พูดว่า pipe เพราะจำคำว่า water pipe ไม่ได้

2.1.2 การคิดคำขึ้นมาใหม่ (word coinage) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์จึงสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ เช่น airballแทนคำว่า balloon

2.1.3 การใช้คำอธิบายอ้อมค้อม (circumlocution) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์จึงใช้การขยายความ เช่น She is, uh, smoking something. I don’t know what’s its name. That’s uh, Persian, and we use in Turkey, a lo of.

ตัวอย่าง

“ It is, uh, the thing that make the hair hot. You know, when you clean the hair and then after – that thing that make the hair hot when the hair has water. It’s, uh, it use electric to make the hair hot. Is not in the room and I want to use it.”

2.2 การยืม (borrowing) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อยๆดังนี้

2.2.1 การแปลตามตัวอักษร (literal translation) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์สำนวนจึงใช้คำศัพท์ที่แปลตรงๆ เช่น พูดว่า He invites him to drink. แทนการพูดว่า They toast one another.

2.2.2 การเปลี่ยนภาษา (language switch) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงใช้ภาษาของตนเองปะปนกับภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่าง

“ We say in Spanish secadora – the dryer, but is for the hair. The dryer of the hair. Do you have the dryer of the hair? I need one please.”

2.2.3 การขอความช่วยเหลือ (appeal for assistance) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงถามคู่สนทนา เช่น What is this? What called?

ตัวอย่าง

“ So, uh, now my hair is wet. And I must go to the party. So now, I need that machine, that little machine. What is the name? How do you call it in English?”

2.2.4 การแสดงท่าทาง (mime) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงแสดงท่าทางแทนคำพูด เช่น ปรบมือ หมายถึงการแสดงความชื่นชมยินดี

ตัวอย่าง

(Imagine that the guest is at the hotel’s front desk talking directly to the clerk.)

“ Yes, uhm, please, I need, you know the thing, I do this” [gestures brushing her hair and blow-drying it] “ after I am washing my hair. Do you have this thing?

2.2.5 การหลีกเลี่ยง (avoidance) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อยๆ ดังนี้การเลี่ยงประเด็น (Topic avoidance) ไม่พูดเรื่องที่ไม่มีรู้คำศัพท์หรือไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ

2.2.6 เลี่ยงข้อความ (message abandonment) ขณะที่พูดจำบางข้อความไม่ได้หยุดชะงักกลางคัน พยายามเปลี่ยนข้อความใหม่ที่สื่อความได้คล้ายๆกัน

3. ความสามารถในด้านเนื้อความ (discourse competence) หมายถึงความสามารถในการเชื่อมโยงส่วนต่างๆของคำศัพท์ ประโยคให้สัมพันธ์กันและสื่อความหมายได้ ความสัมพันธ์ของเนื้อความมี2 ลักษณะดังนี้

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของประโยค (cohesion) หมายถึงความสามารถของผู้พูดในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างได้ถูกต้องเหมาะสมตามบริบทสื่อความหมายกับผู้ฟังได้ ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงความสัมพันธ์สอดคล้องแบบcohesion

Jeff: Hey, Lindsey, how’s it going?

Lindsey: Wow! I just had a test and it was really hard!

Jeff: Oh! What was the test about?

Lindsey: Statistics! All those formulas are so confusing!

Jeff: Yeah, I don’t like that either.

Lindsey ใช้ pronoun “it” หมายถึง test ที่ได้กล่าวถึงแล้ว Jeff ใช้คำว่า test เพื่อเชื่อมข้อความให้ปะติดปะต่อกับ Lindsey และ Lindsey ใช้คำว่า statistics และformulas ซึ่งเป็นคำ synonym Jeff สอนภาษาในอดีตที่เน้นความถูกต้องของความรู้ทางภาษาเช่น การสอนแบบไวยากรณ์และแปล การสอนแบบ ฟัง-พูด ถือว่ากลวิธีทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นปัญหาของการพูดเพราะเชื่อว่าการพูดต้องมั่นในว่าถูกต้องจึงพูดไม่ควรพูดผิดๆ ส่วนการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันถือว่ากลวิธีการ

สื่อสารเป็นการช่วยให้ผู้พูดกับผู้ฟังสื่อความหมายกันได้ถือว่าเป็นเหตุการณ์ปกติของคนที่กำลังใช้ภาษาที่สอง และครูต้องฝึกให้นักเรียนใช้กลกลวิธีเหล่านี้โดยการสอดแทรกเข้าไปในการจัดกิจกรรมการพูดทุกครั้งจะทำให้นักเรียนพูดได้คล่องแคล่วมากขึ้น

3.2 ความสัมพันธ์ของเนื้อความแบบ coherence หมายถึงความสัมพันธ์ที่เชื่อมความหมายกับคำพูด ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้เดิมและภูมิหลังของผู้พูด ดังตัวอย่างการสนทนาต่อไปนี้ คู่สนทนาสื่อความหมายกันได้เพราะอยู่ในบริบทเดียวกันทั้งสองคนสื่อความหมายได้ตรงกันคือตารางเวลาตรงกัน

Person: Going to the review session?

Person 2: Rugby practice.

ความสัมพันธ์ของเนื้อความทั้งสองแบบมีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษาที่สองโดยเฉพาะความสัมพันธ์แบบ cohesion เป็นความสัมพันธ์ระดับพื้นฐานที่ต้องใช้ขณะสนทนา

อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด (2546) กล่าวว่าการสอนภาษาทุกภาษา มีธรรมชาติของการเรียนรู้เช่นเดียวกัน คือ เริ่มจากการฟัง และการพูด แล้วจึงไปสู่การอ่านและการเขียน ตามลำดับ การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเบื้องต้น มุ่งเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ในเรื่องของเสียง คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) กระสวนประโยค (Patterns) ดังนั้น กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนระดับต้นได้ฝึกทักษะการพูด จึงเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติตามแบบ หรือตามโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้พูดเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้เรียนระดับสูง กิจกรรมฝึกทักษะการพูด จึงจะเน้นที่ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) และจะเป็นการพูดแบบอิสระมากขึ้น เพราะจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการพูด คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการพูดอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้และความสามารถอย่างไร จึงจะสามารถจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนได้อย่างสอดคล้องกับระดับและศักยภาพของผู้เรียน

1. เทคนิควิธีปฏิบัติ กิจกรรมการฝึกทักษะการพูด มี 3 รูปแบบ คือ

1.1 การฝึกพูดระดับกลไก (Mechanical Drills) เป็นการฝึกตามตัวแบบที่กำหนดให้ในหลายลักษณะ เช่น

พูดเปลี่ยนคำศัพท์ในประโยค (Multiple Substitution Drill)

พูดตั้งคำถามจากสถานการณ์ในประโยคบอกเล่า (Transformation Drill)

พูดถามตอบตามรูปแบบของประโยคที่กำหนดให้ (Yes/No Question-Answer Drill)

พูดสร้างประโยคต่อเติมจากประโยคที่กำหนดให้ (Sentence Building)

พูดคำศัพท์ สำนวนในประโยคที่ถูกลบไปทีละส่วน (Rub out and Remember)

พูดเรียงประโยคจากบทสนทนา (Ordering dialogues)

พูดทายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในบทสนทนา (Predicting dialogue)

พูดต่อเติมส่วนที่หายไปจากประโยค (Completing Sentences)

พูดให้เพื่อนเขียนตามคำบอก (Split Dictation)ฯลฯ

1.2 การฝึกพูดอย่างมีความหมาย (Meaningful Drills) เป็นการฝึกตามตัวแบบที่เน้นความหมายมากขึ้น มีหลายลักษณะ เช่น

พูดสร้างประโยคเปรียบเทียบโดยใช้รูปภาพ

พูดสร้างประโยคจากภาพที่กำหนดให้

พูดเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ในห้องเรียน ฯลฯ

1.3 การฝึกพูดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Drills) เป็นการฝึกเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสาร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างคำตอบตามจินตนาการ เช่น

พูดประโยคตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง (Situation)

พูดตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ (Imaginary Situation)

พูดบรรยายภาพหรือสถานการณ์แล้วให้เพื่อนวาดภาพตามที่พูด(Describe and Draw)

สรุปได้ว่า การสอนทักษะด้านการพูด ควรสอนคำศัพท์ ประโยค ไวยากรณ์ การออกเสียงไปพร้อม ๆ กับบริบทและเลือกกิจกรรมการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับเนื้อหาตามระดับผู้เรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่ารูปแบบที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

วิธีการสอนทักษะการพูด

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น168-172) แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนพูด กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน เตรียมผู้เรียนก่อนการพูด ตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้มีดังนี้

1.1 ให้ความรู้คำศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่ต้องนำมาใช้ในการพูดในบริบทที่คล้ายกับบทสนทนาที่จะต้องพูด

1.2 ให้ความรู้ด้านสังคมวัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น ระดับความเป็นทางการของบทสนทนา

1.3 ฝึกออกเสียงคำ ระดับเสียงสูงต่ำ และการเชื่อมเสียง

1.4 ให้ฟังบทสนทนาที่เป็นตัวอย่าง

2. ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้าง กิจกรรมการพูดที่กำหนดโครงสร้างที่ใช้อยู่ประจำมี 2 แบบ คือ กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (information gap) และกิจกรรมจิ๊กซอว์ (jigsaw)

กิจกรรมทั้งสองแบบนี้ ผู้เรียนจะพูดโต้ตอบเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองไม่มี ลักษณะของกิจกรรมจะเหมือนการสื่อสารจริงแต่ผู้สอนจะกำหนดภาษาที่จะฝึกไว้แล้วดังนั้น การฝึกพูดแบบนี้จึงเหมือนการฝึกมากกว่าการสื่อสาร

3. ขั้นการพูดโดยเสรี ขั้นการพูดโดยเสรีเป็นการฝึกแบบสื่อสารโดยแท้จริง โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ในการทำกิจกรรมผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเพื่อวางแผนแก้ปัญหา หรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ กิจกรรมที่ใช้กันทั่วไปในการฝึกคือ บทบาทสมมติ (role playing) และการอภิปราย (discussions)

3.1 บทบาทสมมติ (Role Playing) บทบาทสมมติเป็นการฝึกที่เรียนแบบชีวิตจริงดังนั้นภาษาที่ใช้จึงมีวงกว้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในขณะแสดงบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในด้านภาษาศาสตร์วัฒนธรรม ผู้เรียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคล ในการฝึกบทบาทสมมตินั้น ผู้เรียนบางคนอาจสนุกกับกิจกรรม แต่สำหรับผู้เรียนบางคนอาจขาดความมั่นใจหรือค่อนข้างอ่อน จึงอาจรู้สึกกลัวกิจกรรมที่จะทำให้บทบาทสมมติได้ผลมีดังนี้

3.1.1 การเตรียมการที่รอบคอบ ผู้สอนต้องอธิบายกิจกรรม บอกสถานการณ์ที่จะให้ผู้เรียนฝึกอย่างชัดเจน และจะต้องมั่นใจว่าผู้เรียนทุกคนเข้าใจ

3.1.2 ตั้งจุดประสงค์ที่ชัดเจน ผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมาย แผน กำหนดการความคิดเห็นของกลุ่ม หรือผลที่ตามมา

3.1.3 ใช้บัตรบอกบทบาท (Role Cards) ซึ่งในบัตรต้องอธิบายบทบาทของแต่ละคนให้ชัดเจน สำหรับผู้เรียนในระดับต้นๆ ควรให้คำศัพท์หรือสำนวนที่จำเป็นต้องใช้ด้วย

3.1.4 ก่อนเริ่มแสดงให้ผู้เรียนทั้งสองห้องระดมสมอง ช่วยกันคิดว่าอาจจะต้องใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือสำนวนอะไรบ้าง

3.1.5 ควรจัดเป็นกลุ่มเล็กๆ ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจจะสามารถมีส่วนร่วมได้

3.1.6 ให้เวลาเตรียมที่เพียงพอ ผู้เรียนแต่ละคนควรมีเวลาเตรียมตัว เพื่อร่างความคิดและภาษาที่ต้องใช้

3.1.7 ผู้สอนต้องเป็นแหล่งความรู้ ตอบคำถามที่ผู้เรียนสงสัย ไม่ควรแก้ไขการออกเสียงหรือไวยากรณ์ถ้าผู้เรียนไม่ถาม

3.1.8 ให้ผู้เรียนทำงานตามความสามารถ ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถทางภาษาไม่เท่ากัน มีวิธีการทำงานเป็นกลุ่มไม่เหมือนกัน และได้รับบทบาทเฉพาะในการแสดง ไม่ควรคาดหวังให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายเท่าๆ กันหรือใช้ไวยากรณ์ที่สอนในการพูด

3.1.9 ติดตามผลโดยการให้ผู้เรียนรายงานผลการแสดง

3.1.10 หลังการแสดงให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่นไวยากรณ์ การออกเสียง ข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้

3.2 การอภิปราย (Discussions) การจัดอภิปรายให้ประสบผลสำเร็จผู้สอนต้องเตรียม ดังนี้

3.2.1 ให้หัวเรื่องที่จะอภิปราย บอกขอบเขต อธิบายคำศัพท์และไวยากรณ์

3.2.2 ให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่จะอภิปรายผู้เรียนมักจะชอบหัวข้อเกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ การท่องเที่ยว ข่าวปัจจุบัน หรือเรื่องเกี่ยวกับเพื่อน เรื่องบางเรื่อง เช่น การรณรงค์ในเรื่องของมลภาวะ การสูบบุหรี่ เป็นเรื่องที่ยากเพราะผู้เรียนต้องมีความสามารถทางภาษาสูง

3.2.3 แบ่งเป็นกลุ่มย่อยเพราะการอภิปรายเป็นกลุ่มใหญ่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถร่วมกิจกรรมได้ครบทุกคน

3.2.4 จำกัดเวลากำหนดเวลาไม่ควรให้เกิน 8-10 นาทีต่อกลุ่มถ้าผู้เรียนหมดเรื่องพูดให้หยุดได้

3.2.5 ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนถนัดหรือพอใจ ไม่ควรคาดหวังผู้เรียนผู้เท่าๆ กัน

3.2.6 ติดตามผลเรื่องที่พูดให้นักเรียนรายงานผลการอภิปรายของกลุ่ม

3.2.7 ติดตามผลการใช้ภาษาหลังการอภิปรายให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน เช่น ไวยากรณ์การออกเสียง ข้อมูลป้อนกลับนี้ผู้สอนอาจนำมาทบทวนในการสอนชั่วโมงอื่นก็ได้

คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.ขั้นการนำเสนอ (presentation) เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยค หรือการอ่านและเขียน ในขั้นตอนนี้เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (accuracy)

2. ขั้นการฝึก (practice) ขั้นนี้เป็นการฝึกที่อยู่ในความดูแลของครู (controlled practice) เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเข้าใจแล้ว จึงให้ผู้เรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (free practice) ในขั้นนี้ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของผู้เรียน ถึงแม้จะพบว่ามีข้อผิดพลาด แต่เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด (fluency)

3. ขั้นการนำไปใช้ (production) เป็นขั้นตอนที่นำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม ร้องเพลง และการทำแบบฝึกหัด ในการสอนแต่ละครั้ง เน้นบูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน เช่น

ฟังแล้วพูด ฟังครูและคู่สนทนา

ฟังแล้วอ่าน ฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบโดยการอ่านคำตอบที่เป็นตัวเลือก

ฟังแล้วเขียน เขียนคำ วลี หรือประโยคตามคำบอก

ริเจนบาช และลิซาลาตัน (Riggenbach and Lazaraton, 1991) ได้เสนอการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ควรมีการสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนและข้อมูลทางภาษาที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

2. ควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนพูดในรูปแบบของหน้าที่ของภาษาพูด เช่น การขอร้อง การแนะนำ การถามตอบทิศทาง เป็นต้น

3. ควรพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ ที่จำเป็นหลังจากที่ผู้สอนได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนพูดเป็นหน้าที่ของภาษาและโครงสร้างของภาษา ดังต่อไปนี้

3.1 การพิจารณาระดับความสามารถของผู้เรียนซึ่งเป็นประโยชน์ ต่อการจัดกิจกรรมการฝึกพูด

3.2 การพิจารณาถึงวิธีสอนและสื่อการสอนที่จำเป็นและสัมพันธ์สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่ใช้สอน

3.3 การพิจารณาองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมของกลุ่มผู้เรียน

มอร์โรว์ (Morrow, 1981, p.59-66) ได้เสนอแนะหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ครูนำไปปรับใช้ ดังต่อไปนี้

1. รู้ว่าเรากำลังทำอะไร (Know what you are doing) คือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เช่น การฟังพยากรณ์อากาศจากวิทยุ การอ่าน

คำแนะนำ การเขียนจดหมาย การเขียนจองห้องพักโรงแรม หรือการถามทาง เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้จุดประสงค์ของการเรียนจะตั้งใจทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้

2. ส่วนรวมทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าส่วนย่อยๆหลายส่วนรวมกัน (The whole is more than sun of parts) ความเข้าใจในการใช้ภาษาและการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาสื่อสาร

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกับรูปแบบของภาษา (The processes are as important as the forms) การพัฒนาการสื่อสารนั้นควรจัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุดรูปแบบของการสื่อสารควรมีลักษณะ คือ

3.1 การเกิดช่องว่างของข้อมูล (Information gap) ในชีวิตจริง การสื่อสารระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ฝ่ายหนึ่งต้องการรู้ข้อมูลอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

3.2 การเลือก (Choice) ในการสื่อสารจริงนั้นผู้พูดมีสิทธิ์ในการเลือกข้อความที่จะสื่อสาร เลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสิ่งที่พูด ดังนั้นครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาตามต้องการ

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการสื่อสารกันนั้น ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายอยู่ในใจแล้วว่าต้องการจะพูดอะไร เพื่อให้เกิดผลอย่างไร ดังนั้นถ้าได้รับการโต้ตอบจากคู่สนทนาตรงกับสิ่งที่ต้องการก็หมายความว่า การสื่อสารประสบผลสำเร็จ

4. การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) การเรียนเกิดจากการได้ปฏิบัติ ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติ

5. ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่ความผิดเสมอไป (Mistake is not always a mistake) ครูผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดเหล่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดเล็กๆน้อยๆ ที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1986, p.44-45) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดไว้ 6 ประการ ดังนี้ 1) ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะสื่อสาร โดยเรื่องที่นำมาสื่อสารนั้นควรจะเกี่ยวข้องกับผู้เรียน 2) มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร 3) เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบ ดังนั้นในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจจึงควรอยู่ที่ข้อมูลที่จะสื่อ มิใช่ตัวผู้ส่งสารว่าจะ

พูดอย่างไร 4) มีความหลากหลายของภาษา กิจกรรมที่ดีจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลากหลายรูปแบบ 5) ไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอนในขณะที่นักเรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ครูผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาในทันทีหรือทุกครั้งถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาผิดหรือออกเสียงผิดก็ตาม 6) ไม่ใช้สื่อที่ควบคุมการใช้ภาษา สื่อที่ใช้ในกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะต้องไม่เป็นสื่อบังคับหรือควบคุมให้ผู้เรียนใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งเฉพาะ

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1998, p.85-87) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูด โดยเน้นที่เป้าหมายของกิจกรรมการพูด คือ เริ่มจากกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative Activities) ซึ่งมี 2 กิจกรรมย่อย ได้แก่ 1) กิจกรรมฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ (Structural Activities) โดยครูผู้สอนนำเสนอหลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสารและผู้เรียนได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้และความชำนาญในทักษะนั้นๆ 2) กิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้จัดให้ผู้เรียนได้สื่อสารโดยใช้โครงสร้างภาษาตามที่ได้เรียนมา เน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และมีบริบททางสังคมประกอบ ครูผู้สอนอาจใช้การฝึกออกเสียงตาม ฝึกพูดบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ผู้เรียนจะนำความรู้ในขั้นกิจกรรมก่อนการสื่อสารฝึกให้เกิดทักษะ โดยแบ่งเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษา (Functional Communication Activities) และกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) โดยทั้งสองกิจกรรมมีหน้าที่ต่างกัน กล่าวคือ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษามีจุดประสงค์เพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมักใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ หรือกำหนดสถานการณ์ในการสื่อสารที่นักเรียนจะต้องฝึกใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

สรุป การสอนภาษาทุกภาษา มีธรรมชาติของการเรียนรู้เช่นเดียวกัน คือ เริ่มจากการฟังและการพูด แล้วจึงไปสู่การอ่านและการเขียน ตามลำดับ การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเบื้องต้น มุ่งเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ในเรื่องของเสียง คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) กระสวนประโยค (Patterns) ดังนั้น กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนระดับต้นได้ฝึกทักษะการพูด จึงเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติตามแบบ หรือ ตามโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้พูดเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้เรียนระดับสูง กิจกรรมฝึกทักษะการพูด จึงจะเน้นที่ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) และจะเป็นการพูดแบบอิสระมากขึ้น เพราะจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการพูด คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการพูดอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้และความสามารถอย่างไร จึงจะสามารถจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนได้อย่างสอดคล้องกับระดับและศักยภาพของผู้เรียน

การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

เฮตัน, แวร์,อันเดอร์ฮิล (Heaton, 1990, p.61-66 Weir, 1993, p.46-61 Underhill, 2000, p.44-48) การวัดและการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถดำเนินการก่อนการเรียน ในระหว่างเรียนและหลังการเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถและพัฒนาการของนักเรียนซึ่งมีรูปแบบและวิธีการประเมินการพูดที่ลักษณะคล้ายคลึงกันดังนี้

1. การเล่าเรื่องหลังจากการได้อ่านแล้ว (Re–telling Stories) นักเรียนจะอ่านเรื่องกำหนดให้ในใจ แล้วจึงเล่าเรื่องที่อ่านนั้นให้ครูฟัง

2. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบทักษะการฟัง – พูด ที่ดีมากที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง การสัมภาษณ์จะเริ่มต้นด้วยการให้นักเรียนบอกรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ ที่อยู่ งานอดิเรก สิ่งที่ชอบ หรือ ไม่ชอบ เป็นต้น ผู้สัมภาษณ์อาจจะขอให้นักเรียนสะกดชื่อ หรืออ่านตัวเลข เลขที่สอบ หมายเลขโทรศัพท์ รหัสไปรษณีย์ ฯลฯ ในการประเมินการพูดด้วยการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะต้องทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในระหว่างการสนทนา วิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

2.1 การถามคำถาม การถามผู้เข้าสัมภาษณ์ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ ไม่ใช่คำถามอะไรก็ได้ ควรพูดให้เป็นธรรมชาติ ไม่ควรกังวลเกี่ยวกับมาตรฐานการใช้ภาษา ควรแสดงความเป็นมิตรกับนักเรียนที่เข้าสัมภาษณ์ และมีส่วนร่วมในการสนทนากับนักเรียนแต่ไม่ควรพูดมากจนเกินไป

2.2. การให้คะแนน การให้คะแนนไม่ควรทำต่อหน้าผู้เข้าสัมภาษณ์เนื่องจากจะเป็นการทำให้ผู้เข้าสัมภาษณ์หมดกำลังใจ การให้คะแนนควรทำหลังจากผู้เรียนที่ได้รับสัมภาษณ์ออกจากห้องไปแล้ว

2.3. การทดสอบเป็นคู่ การให้นักเรียนเข้าสัมภาษณ์ครั้งละ 2 คน จะเป็นการลดความเครียดของนักเรียนลงได้ ครูผู้สัมภาษณ์อาจขอให้นักเรียนหาความแตกต่างในภาพ 2 ภาพ ที่มีลักษณะคล้ายกันหรืออาจจัดลำดับภาพใหม่ เพื่อเล่าเรื่องตามภาพนั้นๆ หรือครูอาจขอให้นักเรียนเตรียมคำถามถามกันเองก็ได้ ข้อดีของการสัมภาษณ์คู่ คือ ผู้สัมภาษณ์จะได้ฟังการสนทนาของนักเรียนที่ระดับภาษาไม่ต่างกันมากเหมือนสัมภาษณ์กับครูผู้ประเมินและให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

3. การใช้ภาพ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ใช้ทดสอบทักษะการพูด ภาพที่ควรใช้มีผลต่อการใช้รูปแบบทางภาษา มองเห็นได้ชัดเจน วิธีการใช้ภาพในการประเมินผล มีวิธีการต่างๆ กันดังนี้

3.1 การบรรยายภาพ ให้นักเรียนบรรยายภาพเป็นกลุ่ม อธิบายถึง คน วัตถุ และสถานที่ต่าง ๆ ในภาพ ผู้ประเมินไม่ควรถามเกี่ยวกับภาพมากเกินไป แต่ควรกระตุ้นให้นักเรียนเป็นฝ่ายพูด

3.2 การเปรียบเทียบภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่คล้ายกันเป็นคู่ จากนั้นจะหาจุดต่างกันในภาพของตน โดยจะไม่มองภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง

3.3 การจัดลำดับภาพ การจัดลำดับภาพเล่าเรื่องเพื่อใช้ทดสอบการพูดของนักเรียน โดยผู้ประเมินควรแนะให้นักเรียนใช้ภาษาในรูปอดีตมากกว่าบรรยายสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ตามลำดับภาพแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการทำสิ่งใดๆ เช่น การเปลี่ยนยางรถเนื่องจากยางรั่ว การลำดับภาพนั้นมักใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

3.4 การบอกคำพูดของคนในภาพ นักเรียนจะได้รับภาพที่ไม่มีคำพูด อาจเป็นภาพการ์ตูนหรือภาพเรื่องราว แล้วเดาว่า คนกำลังพูดอะไร ผู้ประเมินจะกระตุ้นให้นักเรียนพูดมากที่สุด เนื่องจากจุดประสงค์ของการให้นักเรียนเดาคำพูดของคนในภาพไม่ใช่การเดาที่ถูกต้อง แต่เป็นการแสดงความสามารถในการพูดของนักเรียน วิธีการนี้สามารถใช้ทดสอบนักเรียนเป็นคู่หรือรายบุคคลได้

3.5 การบอกเส้นทางตามแผนที่ ผู้เรียนจะได้รับแผนที่ แล้วให้นักเรียนอีกคนหนึ่งบอกเส้นทางไปตามแผนที่ หากสอบเป็นคู่ นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนบอกเส้นทางอีกคนหนึ่งจะปฏิบัติตามทางบนแผนที่

4. การถ่ายโอนข้อมูลโดยการบรรยายภาพชุด นักเรียนจะได้รับภาพชุดเรียงลำดับเหตุการณ์และมีเวลาศึกษาภาพชุดเหล่านั้น จากนั้นนักเรียนจะต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ในภาพโดยใช้ภาษาในรูปอดีตกาล

5. การสอนโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอบปากเปล่าโดยการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลนั้นเป็นการทดสอบที่ต้องใช้เวลานาน การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถทำการทดสอบนักเรียนได้ในจำนวนมากและเป็นการประหยัดเวลา อีกทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษ โดยการตอบคำถามซึ่งอาจเกิดขึ้นในชีวิตจริงมีวิธีการปฏิบัติดังนี้

5.1. บันทึกคำถามต่างๆลงในแถบบันทึกเสียงและกำหนดสถานการณ์สั้นๆ ให้นักเรียนโต้ตอบแต่ละสถานการณ์ โดยนักเรียนบันทึกคำตอบลงในแถบบันทึกเสียงเช่นกัน

5.2. กำหนดบทสนทนาซึ่งเป็นสถานการณ์ในชีวิตจริงให้โดยบันทึกลงในแถบบันทึกเสียงของครู ผู้ดำเนินการสอบจะอธิบายสถานการณ์ที่กำหนดให้อย่างสั้นๆก่อนเริ่มการสนทนา นักเรียนสามารถถามและตอบตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง

5.3. กำหนดบทสนทนาให้คล้ายแบบ 5.2 แต่การโต้ตอบของนักเรียนจะได้รับการชี้แนะโดยครูจะบันทึกเสียงเบาๆในแถบบันทึกเสียง ซึ่งจะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนรู้ว่าโต้ตอบอย่างไร

5.4. กำหนดบทบาทให้แล้วนักเรียนอ่านบันทึกประจำวัน ส่วนหนึ่งที่คัดมาจากบันทึกดังกล่าวเป็นตารางการนัดหมายในหนึ่งสัปดาห์ นักเรียนจะสนทนาโต้ตอบกับเสียงจากแถบบันทึกเสียงโดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกที่ได้อ่าน

6. การทดสอบการพูดโดยใช้บทบาทสมมุติ การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติง่ายๆเป็นการทดสอบที่เป็นประโยชน์สามารถทำได้โดยการกำหนดบทบาท และสถานการณ์ให้นักเรียนอย่างชัดเจนนักเรียนจะไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า โดยจะแสดงบทบาทและสถานการณ์ที่ได้รับ

ฟินอคเซียโรและซาโก (Finocchiaro and Sago, 1983, p.139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ ดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง

2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ

3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาเรียน ซึ่งความยากง่ายหรือความซับซ้อนของวัตถุ ขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนผู้เรียนอาจกล่าวถึงขนาด ที่ตั้ง การใช้ประโยชน์แต่ห้ามกล่าวชื่อสิ่งของกหรือให้ผู้เรียนบรรยายสิ่งที่ได้เห็น เช่น ภาพยนตร์หรือบุคคลสำคัญ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นเดาว่าเป็นเรื่องอะไรหรือเป็นใคร เป็นต้น

4. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียน อาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะพูดในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่ง

6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, น.79) ได้เสนอรูปแบบการทดสอบความสามารถในการพูดไว้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การพูดเดี่ยว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรือง การให้คำแนะนำในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การกล่าวแสดงความคิดเห็น หรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์ เทคนิควิธีการวัดความสามารถพูดประเภทนี้ มักเป็นวิธีการทดสอบแบบตรง เพราะผู้พูดได้แสดงทักษะพูดตามเนื้อหาที่ได้เตรียมมา

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนา ซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคลสองคนโดยฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการสอบ เป็นผู้ป้อนคำถามให้นักเรียนได้แสดงทักษะการพูดของตน การสนทนามักเริ่มต้นด้วยการทักทาย เพื่อให้นักเรียนได้คลายเครียดหรือความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น และช่วยให้คุ้นกับสถานการณ์การสอบได้ดีขึ้น ต่อจากนั้นจะเป็นการเข้าเรื่องที่มุ่งทดสอบซึ่งอาจเป็นเรื่องทั่วไป

ตามบทบาทสมมุติที่กำหนดให้นักเรียน เช่น การถามทิศทาง การจองบัตรชมดนตรี การสั่งอาหารในภัตตาคาร ฯลฯ หรือเป็นการพูดแสดงความเห็นเรื่องการเมือง การศึกษา เหตุการณ์ปัจจุบัน การพูดเกี่ยวกับแผนการในอนาคตของตนเอง เช่น การศึกษาต่อ การทำงาน และอื่นๆ

3.การอภิปรายหรือโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนนักเรียนเป็นรายบุคคล อย่างไรก็ตามการพูดเป็นกลุ่มแบบนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดของแต่ละคน

แอมรา วงค์คำขาว (2556, น.21) จากการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษมีวิธีการที่หลากหลายสามารถใช้ประเมินเป็นรายบุคคลและกลุ่ม ซึ่งผู้ประเมินสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน

สรุปได้ว่า การประเมินผลการพูดจะต้องพิจารณาเลือกวิธีการทดสอบให้เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดประสงค์ของการประเมินนอกจากนี้จะต้องมีเกณฑ์การพิจารณาทักษะการพูดประกอบด้วยในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบการพูดโดยใช้การสัมภาษณ์โดยครูจะเป็นผู้ป้อนคาถามและสนทนากับผู้เรียนผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาทั้งในด้านการฟังและความสามารถในการพูดโต้ตอบให้ถูกต้องและเหมาะสม

เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการพูด

ออลเลอร์ (Oller, 1979 , p.312-313) ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้ระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

ระดับ 1 หมายถึง มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคยดี และเข้าใจคำถามและข้อความง่ายๆ

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคมและการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ทางสังคมได้ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้องเพียงพอที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวกับสังคม และอาชีพการงานสามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้กว้างพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำสำเนียงจะแปล่งมากแต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ดี

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและสามารถเข้าร่วมสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องแคล่ว มีการใช้คำศัพท์อย่างถูกต้องสามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทบไม่มีการออกเสียงผิดหรือใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถตีความหรือแปลความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการ จากภาษาหนึ่งไปสู่ภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 หมายถึง สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้อย่างชัดเจนและคล่องในทุกๆเรื่อง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี มีความเข้าใจครอบคลุมทั้งวงคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาในการกล่าวถึงวัฒนธรรมได้

ฮิลส์ดอน (Hilsdon, 1991, p.190-191) ได้เสนอวิธีการให้คะแนนความสามารถในการพูดว่า การให้คะแนนนั้นควรจะมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้มารวมกัน ซึ่งการให้คะแนนการพูดแบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับดังนี้

ระดับ 0 หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารหรือโต้ตอบได้เลย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 2 หมายถึง สนทนาได้ แต่ไม่คล่อง

ระดับ 3 หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูดบ่อยครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะผิดหลักไวยากรณ์

ระดับ 5 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

แบบ The Schulz Communicative Competence Scale, The Foreign Service Institute Scale และแบบ The Bratz Scale ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

1.1 พูดตะกุกตะกักไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสื่อสารได้ คะแนน 0

1.2 พูดช้ามากไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้นๆหรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ คะแนน 1

1.3 มีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกักบางประโยคไม่สมบูรณ์ คะแนน 2

1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งมีความตะกุกตะกักบ้างเพราะพุดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ คะแนน 3

1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด คะแนน 4

1.6 พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นคล้ายเจ้าของภาษา คะแนน 5

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility)

2.1. ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เรียนพูดเลย คะแนน 0

2.2. เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆหรือคำเดียวๆ คะแนน 1

2.3. เข้าใจบางกลุ่มคำ และบางวลี คะแนน 2

2.4. เข้าใจเอกัตถประโยค (Simple sentence) ที่สั้นๆ คะแนน 3

2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่ คะแนน 4

2.6. เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดมาทั้งหมด คะแนน 5

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (The Amount of Communication)

3.1. ผู้เรียนไม่ได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย คะแนน 0

3.2. ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก คะแนน 1

3.3. ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง คะแนน 2

3.4. ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร คะแนน 3

3.5. ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก คะแนน 4

3.6. ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด คะแนน 5

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

4.1. คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย คะแนน 0

4.2. มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก คะแนน 1

4.3. มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก คะแนน 2

4.4. มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก คะแนน 3

4.5. คำพูดถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาน้อยมาก คะแนน 4

4.6. คำพูดถูกต้องเกือบทั้งหมด คะแนน 5

5. สำเนียง

5.1.ออกเสียงผิดๆจนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง คะแนน 0

5.2. ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิด คะแนน 1

5.3. สำเนียงยังเป็นไทยทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิดบางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ คะแนน 2

5.4. สำเนียงเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้ง แต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้ คะแนน 3

5.5. ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา คะแนน 4

5.6. ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีสำเนียงไทย คะแนน 5

6. ความพยายามในการสื่อสาร

6.1 หยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ คะแนน 0

6.2 พยายามที่จะสื่อสารน้อยมากแต่ยังขาดความกระตือรือร้น คะแนน 1

6.3 พยายามที่จะสื่อสารบ้างแต่ยังแสดงความไม่สนใจ คะแนน 2

6.4. พยายามที่จะสื่อสารแต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 3

6.5. พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ท่าทางช่วย คะแนน 4

6.6. พยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ภาษาพูดและท่าทางเพื่อการแสดงออก คะแนน 5

วาเล็ท (Valette, 1997, p.86) ได้แบ่งวิธีในการทดสอบทักษะการพูดออกเป็น 2 ลักษณะ

1. การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1 การให้ตัวคะแนนที่สามารถมองเห็นได้ ผู้เรียนพูดประโยค โดยมีรูปภาพเป็นสื่อแต่ผู้เรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่จะใช้เสียก่อน

1.2 การให้ตัวคะแนนที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบสามารถใช้ภาษาแม่หรือบางครั้งอาจเขียนได้

1.2.1. ผู้สอนพูดหรือถาม 1 ประโยคแล้วให้ผู้เรียนตอบ

1.2.2. ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคตามที่ผู้สอนกำหนด เช่น ผู้สอนพูดประโยคบอกเล่าแล้วให้ผู้เรียนพูดเป็นประโยคปฏิเสธหรือประโยคคำถาม

1.2.3. ผู้เรียนจะได้รับบทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ซึ่งคำแนะนำอาจใช้ภาษาแม่ถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์และโครงสร้างไม่มากนัก

1.2.4. ผู้เรียนฟังบทสนทนาระหว่างเจ้าของภาษา 2 คน แล้วรายงานเนื้อหาของสิ่งที่ได้ฟัง

1.2.5. ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็น ผู้สัมภาษณ์และหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน)แล้วจดบันทึกไว้

2. การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นผู้เรียนระดับต้นให้ใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2 ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆหัวข้อเพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.3 ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

สปีคกิ้ง รูบิค (Speaking Rubric ;Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery, 2000) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งตามมาตราส่วน 3 ระดับ ดังนี้คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อยๆ ทาให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้

2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญแต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟังเพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง

3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม

4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทาให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสาร

2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อยๆทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร

3. ขณะพูดมีความลังเลอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง

4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง

2. ใช้คำศัพท์มากขึ้นแต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนมีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อยสามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้นมีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อยสามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้

4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลายใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมสามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

สรุปได้ว่า เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการพูดประกอบไปด้วยเกณฑ์ต่างๆ วิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสม และนิยมใช้ให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบทดสอบสมรรถภาพทางการพูดจะเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบทดสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆของคำพูดให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสม เนื้อหาในการสัมภาษณ์ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนในระยะเริ่มต้นควรสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวของตัวผู้เรียนเองส่วนผู้เรียนในระดับกลางการสนทนาควรจะซับซ้อนขึ้นต้องใช้ความคิดและจินตนาการประกอบด้วย

รูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูด

รูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดนั้นมีอยู่มากมาย ครูผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างมากในการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ไบเกท (Bygate, 1995, p.76-84) ได้ให้รูปแบบของกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการพูดมากที่สุด ดังนี้

1. กิจกรรมการเติมข้อมูลที่หายไป (Information Gap Activity) เป็นกิจกรรมคู่แต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ และทั้งสองคนจะต้องสนทนาเพื่อเติมข้อมูลให้สมบูรณ์เป็นการสร้างวัตถุประสงค์และความจำเป็นในการสื่อสาร รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อความหมาย

2.เกมเพื่อการสื่อสาร (Communication Game) เช่น

2.1 เกมบรรยายภาพและวาดภาพ (Describe and Draw) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้บรรยายและอีกคนหนึ่งเป็นผู้วาดภาพ

2.2 เกมบรรยายและจัดเรียงภาพ (Describe and Arrange) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้บรรยายลักษณะของวัตถุและอีกคนหนึ่งจะต้องประกอบวัตถุนั้นๆ ตามคำบรรยาย

2.3 เกมหาความแตกต่างของภาพ (Find the Difference) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียน 2 คน มีภาพคนละภาพที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ผู้เรียนจะต้องพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างของภาพนั้น

2.4 เกมถามคำถาม (Ask the Question) ได้แก่ กิจกรรมที่ผู้เรียนคนหนึ่งจะได้รับบัตรคำศัพท์ ผู้เรียนคนอื่นจะต้องตั้งคำถามเพื่อให้ตรงกับคำศัพท์ในบัตรคำ

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมสนทนาตามบทบาทที่กำหนด ทุกคนต้องทำงานร่วมกันภายใต้ข้อกำหนดของสถานการณ์ที่บังคับไว้

4. กิจกรรมเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ (Project Based Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ทำโครงการโดยการค้นคว้าและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการใช้ภาษาในการอภิปรายเกี่ยวกับรายละเอียดของโครงการ การรายงานผล เป็นต้น

ธอร์นบูรี่ (Thornbury,2005) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาต่างประเทศอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรม 3 ประเภท

1. กิจกรรมกระตุ้นให้เกิดความตระหนักรู้ (Awareness raising activities)ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักรับรู้ถึงลักษณะพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่เป็นเป้าหมาย การจัดกิจกรรมกระตุ้นให้เกิดการตระหนักรู้นี้เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1.1 ความสนใจ (Attention) คือ การทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตื่นตัว และอยากมีส่วนร่วม

1.2 การสังเกต (Noticing) การสังเกตนี้เป็นมากกว่าความสนใจ เป็นการที่คนเรามีสติรับรู้ใส่ใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น การที่ผู้เรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ใหม่เมื่อไม่นานมานี้ก่อเกิดเป็นความคุ้นเคยกับการสังเกตคำศัพท์นั้นๆ ในที่ต่างๆ ที่บังเอิญพบเจอในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างที่สองคือ การที่เราสังเกตเห็นถึงการขาดหายไปของบางสิ่ง ผู้เรียนอาจสังเกตเห็นช่องว่างหรือสิ่งที่ตนไม่มีในระดับความสามารถทางภาษาของตนซึ่งเป็นผลจากการที่ไม่สามารถสื่อสารความคิดบางอย่างผ่านภาษานั้นๆ ได้ ผู้เรียนยังสามารถสังเกตเห็นความต่างระหว่างความสามารถของตนกับของผู้เชี่ยวชาญภาษานั้น สิ่งนี้เรียกว่า การสังเกตเห็นช่องว่าง (Gap noticing)

1.3 ความเข้าใจ (Understanding) ความเข้าใจหมายถึงความสามารถในการจดจำกฎเกณฑ์ หลักการ รูปแบบใดๆ ได้ ซึ่งความเข้าใจเกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนรู้ตัวอย่างของกฎเกณฑ์ หลักการ รูปแบบนั้นๆ เป็นจำนวนมาก ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับรู้กฎเกณฑ์ หลักการ รูปแบบนั้นๆ ได้อย่างง่ายดาย

2. กิจกรรมการฝึกฝนเพื่อกำกับและครอบครองทักษะ (Appropriation activities) คำว่า appropriation หมายถึง การครอบครองเป็นเจ้าของบางสิ่งบางอย่าง หรือทำให้บางสิ่งบางอย่างเป็นของเรา ความสามารถในการกำกับควบคุมซึ่งเกิดจากการฝึกฝน (Practiced control) เป็นกุญแจสำคัญสำหรับกิจกรรมนี้ ซึ่งหมายถึงการแสดงให้เห็นว่ามีความสามารถกำกับควบคุมทักษะใดๆ แม้ว่าอาจมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแต่ก็สามารถแก้ไขได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสามารถนี้ เป้าประสงค์หลักของการฝึกฝนคือ เพื่อให้เกิดความสามารถในการกำกับควบคุมตนเอง (Self-regulation) อาจกล่าวได้ว่า Appropriation activities คือความพยายามที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถกำกับควบคุมทักษะของตน ในการกระทำนั้นเช่นนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนความสามารถในการกำกับทักษะนั้นๆ

3. กิจกรรมเพื่อมุ่งให้เกิดความสามารถในการพึ่งพาตนเอง (Towards autonomy activities) Autonomy หมายถึงศักยภาพในการควบคุมตนเองซึ่งเป็นผลผลิตจากความสามารถในการควบคุมทักษะนั้นๆ ยิ่งไปกว่านั้นยังรวมถึงความมั่นใจในตนเองอันเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสามารถพึ่งพาตนเองได้ระดับหนึ่งซึ่งจะก่อให้เกิดแรงจูงใจที่มีพลังมากพอให้กล้าที่จะเสี่ยงทดลองใช้ภาษา กิจกรรมในห้องเรียนควรจะเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าเสี่ยงทดลองปฏิบัติจริง พร้อมสนับสนุนผู้เรียนให้เกิดความมั่นใจในตนเองซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการใช้ภาษาในชีวิตจริง สิ่งนี้เรียกว่า สภาวะการปฏิบัติการจริง (Real operatingcondition) ซึ่งเป็น

ลักษณะที่พบในสถานการณ์การใช้ภาษาในชีวิตจริง ลักษณะดังกล่าวประกอบด้วย ความเร่งรีบปัจจุบันทันด่วน (Urgency) ความไม่แน่นอนไม่อาจคาดเดาได้ (unpredictability) และการเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติโดยที่ไม่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า (Spontaneity) ในการสร้างสรรค์กิจกรรมให้เกิดความสามารถในการพึ่งพาตนเองทางภาษาได้นั้น ควรเป็นไปตามกฎเกณฑ์เงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมการสอนภาษาต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงนั่นคือ การฝึกพูดภาษาและใช้ภาษานั้นๆ อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

2. กิจกรรมการเรียนรู้ต้องถูกกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจนมีการระบุผลลัพธ์ที่ต้องการอย่างชัดเจนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเป็นทีมเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกันเพื่อให้ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จ

3. กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดต้องจัดให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมและมีบทบาทด้วย เช่น การแสดงความสนใจ ความเข้าใจ และแม้แต่ถามคำถามและแสดงความคิดเห็นตอนท้าย

4. กิจกรรมการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนถูกสถานการณ์บังคับให้ใช้ความรู้สามารถทั้งหมดที่มีในการสื่อสารเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่พึงประสงค์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นตื่นเต้นเมื่อตนสามารถทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการพึ่งพาตนเองในการใช้ภาษาสื่อสาร อย่างไรก็ดีผู้สอนต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังเกี่ยวกับระดับความยากของกิจกรรมสำหรับผู้เรียนแต่ละคนเพื่อการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม

5. เมื่อผู้เรียนถูกท้าทาย พวกเขาต้องการความมั่นใจเพื่อที่จะเผชิญกับความท้าทายนั้นและพยายามที่จะใช้ภาษาโดยที่ไม่เสี่ยงจนเกินไปนัก ผู้สอนควรจัดให้ห้องเรียนมีสภาพที่เหมาะแก่การทดลองใช้ภาษาเอื้อต่อการเรียนรู้โดยปราศจากทัศนคติแง่ลบและการพิพากษาตัดสินความผิดพลาด

6. กิจกรรมฝึกฝนทักษะการพูดควรมีความเกี่ยวเนื่องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงเพื่อบรรลุผลสำเร็จ ผู้เรียนควรมีโอกาสได้สัมผัส และมีประสบการณ์ในการสื่อสารที่แท้จริง การสื่อสารที่เกิดขึ้นในห้องเรียนควรจะเหมือนกับการสื่อสารที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ประเภทรูปแบบ สถานการณ์ของกิจกรรมควรจะมีความเกี่ยวเนื่องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัย ได้นำรูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูด เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า หรือปฏิบัติงานตามหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ ได้ฝึก

กระบวนการทำงานอย่างมีขั้นตอน มีการวางแผนในการทำงานหรือการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ จนการดำเนินงานสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการเรียนรู้อย่างหลากหลาย อันเป็นประสบการณ์ตรงที่มีคุณค่า สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานต่างๆ ได้โดยนำมาเขียนและจัดกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ความหมายและความสำคัญของการฟัง

วิไลพร ธนสุวรรณ (2530, น. 35) กล่าวว่าการฟัง หมายถึง ทักษะพื้นฐานในการที่จะเรียนรู้ทักษะพื้นฐานเบื้องต้นทั้ง 4 ทักษะโดยตามหลักธรรมชาติของภาษานั้น การเรียนรู้ทักษะการฟังจะเริ่มขึ้นก่อนที่จะเริ่มฝึกทักษะการพูด ทักษะการอ่านและการเขียนตามลำดับ

ศรีทัย สุขยศศรี (2542, น. 25) กล่าวว่าการฟัง หมายถึง การได้ยินโดยที่มีความตั้งใจที่จะรับฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตามแต่เจตนาที่อีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นผู้ส่งสารต้องการที่จะสื่อสารให้ได้รับทราบ ซึ่งผู้ฟังนั้นก็จะต้องตีความหมายของผู้พูดในการที่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อ รวมทั้งสามารถตอบโต้ได้ในทันที ซึ่งการที่จะสามารถรับฟังได้เป็นอย่างดีนั้นก็ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ หลายประการทั้งความสามารถรับรู้ภาษา การจับใจความสำคัญในสิ่งที่ต้องการจะสื่อ การตีความ การจดจำ และการนำไปใช้อันเป็นกระบวนการของสมองหลายขั้นตอน

จารุณี มณีกุล (2543, น.1) กล่าวว่าการฟัง หมายถึง มากกว่าการได้ยินเสียงหรือการฟังสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างตั้งใจ การฟังคือ การรับรู้องค์ประกอบของเสียงอย่างต่อเนื่อง จนสามารถรับรู้ความหมายของสิ่งที่ได้ฟังนั้นๆได้ นอกจากนั้นการฟังยังเป็นกระบวนการที่ภาษาพูดเปลี่ยนเป็นสิ่งที่สื่อความหมายได้ในความคิดของ

บันลือ พฤกษะวัน(2552, น.39 อ้างใน ศรีทัย สุขยศศรี, 2542) กล่าวว่าการฟัง หมายถึง การได้ยินที่ผู้ฟังนั้นมีความตั้งใจที่จะรับ รวมทั้งเกิดความเข้าใจ ตามเจตนาที่ผู้พูดได้สื่อออกมา

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น. 22) กล่าวว่าการฟัง หมายถึงความสามารถในการจับประเด็นใจความหลักจากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูดอารมณ์และความคิดเห็นของผู้พูดและสามารถตอบสนองระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดหรือบริบทของการพูดได้

อันเดอร์วูด (Underwood, 1989 อ้างใน จารุณี มณีกุล, 2543, น. 1) กล่าวว่าการฟัง หมายถึง ทักษะที่เป็นกิจกรรมที่ตั้งใจในการที่จะพยายามหาความหมายให้ได้ในขณะที่ได้ยินคำเฉพาะที่ผู้พูดนั้นได้ใช้สถานการณ์ที่แตกต่างกัน รวมทั้งการสื่อสารในเวลาที่แตกต่างกันด้วย ถ้าจะพูด

ถึงทักษะทางด้านการฟัง Underwood ยังได้กล่าวเสริมว่า การฟังไม่ได้หมายความถึง การเข้าใจในคำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังมีความหมายได้หลากหลาย ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับการใช้น้ำเสียงของผู้พูดอีกด้วย ดังตัวอย่างเช่น การพูดประโยคที่ว่า “You are late” นั้น อาจมีความหมายถึงการมาสาย รวมทั้งอาจหมายถึงการแสดงความประหลาดใจในการมาสายของอีกคนหนึ่งก็ได้

สกอต์ และ ยาส์เบอร์ก (Scott andYareberg, 1991) ได้กล่าวไว้ว่า ในการฝึกทักษะการฟังนั้นเริ่มต้นขึ้น ตั้งแต่พวกเขายังไม่ได้เคยเรียนอ่านเลยด้วยซ้ำ ในการที่เด็กจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษนั้น Scott ได้กล่าวไว้ว่า เด็กจะเริ่มเรียนทางหูและสิ่งที่เด็กได้ยินนั้นก็จะเป็นข้อมูลหลักในการที่จะเรียนรู้ภาษา รวมทั้งเด็กสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้จากการที่ได้เห็นสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวและเรียนรู้ผ่านทางรูปภาพ

ฟิลลิปส์ (Phillips, 1993) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อเด็กเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการสอนภาษาในระดับประถมศึกษาเนื่องจากการฟังเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้รับความรู้ที่มีคุณค่าและหลากหลาย การที่เด็กเริ่มหัดฟังนั้น เด็กจะสามารถตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับภาษาว่าภาษามีระบบอย่างไร โดยที่ความรู้ที่เด็กได้จากการศึกษาด้วยตนเองนั้นจะทำให้เด็กมีพื้นฐานในการนำภาษาไปใช้ ซึ่งความคิดที่ Phillips เสนอ สอดคล้องกับหลักการของแนวคิดวิธีธรรมชาติที่ว่าระดับภาษาที่เด็กฟังควรเป็นภาษาที่ยากกว่าสิ่งที่เด็กคุ้นเคยเล็กน้อยรวมไปถึงการใช้ภาพ ท่าทาง รวมทั้งภาษากายเพื่อช่วยในการสร้างความเข้าใจให้แก่เด็กและเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาให้แก่เด็กที่ละน้อยอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วในการฟังเด็กจะต้องจำไปด้วยในขณะที่เด็กฟัง เนื่องจากทักษะการฟังนั้นแตกต่างทักษะการอ่าน เพราะการอ่านเด็กจะสามารถย้อนกลับไปอ่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องเมื่อเด็กไม่เข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ในทักษะการฟังนั้น บางครั้งเราไม่สามารถย้อนกลับไปฟังได้อีกครั้ง เช่น ในการสนทนา ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กจะต้องเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟังมา รวมทั้งเด็กต้องจำได้ในสิ่งที่เด็กได้ฟังมาแล้ว จึงทำการตอบสนองต่อสิ่งที่เด็กได้ฟังในการสอนทักษะการฟังนั้น ครูจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพูดกับเด็กเล็กๆให้ชัดเจน และพูดซ้ำเพื่อที่เด็กจะสามารถเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ ดังตัวอย่างเช่น เมื่อครูต้องการที่จะเล่าทวนซ้ำๆ เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจ ซึ่งเด็กเล็กที่อายุประมาณ 5½-7 ปี สามารถฟังเสียงต่างๆ ที่เฉพาะเจาะจงในสภาพแวดล้อมและเข้าใจสิ่งที่ได้ฟัง และสามารถตอบสนองคำถามสั้นๆง่ายๆได้ และเด็กสามารถพูดตามเสียงที่ได้ยินได้อย่างถูกต้อง

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1972, p. 23) กล่าวว่า นอกจากนั้นแล้วทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน การเขียนต่อไป ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับการสอนและต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ทั้งทักษะการฟังโดยทั่วไป (Casual Listinging) และทักษะการฟังที่เฉพาะเจาะจง (Focused Listening) เพื่อให้มีทักษะการฟังที่ดีที่เป็นพื้นบ้านในการพัฒนาทักษะอื่นๆ ต่อไป

สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะแรกในการเรียนรู้ของการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ฟังแล้วสามารถนำมาตีความหมายจากสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร โดยเริ่มต้นจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันเด็กจะเริ่มเรียนทางหูและสิ่งที่เด็กได้ยินนั้นก็จะเป็นข้อมูลหลักในการที่จะเรียนรู้ภาษา รวมทั้งเด็กสามารถเรียนรู้เพิ่มเติมได้จากการที่ได้เห็นสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวและเรียนรู้ผ่านทางรูปภาพ

ระดับและประเภทของการฟัง

แอนเดอร์สัน (Anderson,1972) จากความหมายและความสำคัญข้างต้นในการฝึกการฟัง ได้กล่าวถึงระดับของการฟัง ดังนี้

1. การฟังที่ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ฟัง เช่น แม่อาจจะไม่เข้าใจในสิ่งที่เด็กเล็กๆ ต้องการที่จะสื่อออกมา

2. การฟังแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ปะติดปะต่อ คล้ายๆกับการหมุนลำโพงเปิด ปิด สลับกัน ในที่นี้อาจจะเข้าใจในบางเรื่องที่ผู้พูดต้องการจะสื่อเท่านั้น แต่ไม่สามารถเข้าใจได้โดยละเอียดและจะไม่สามารถเข้าใจทั้งหมดที่สื่อได้

3. การฟังที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้เพียงครึ่งเดียว เป็นการฟังที่ผู้พูดจะสื่อถึงสิ่งที่ได้ยินแล้วจึงเสนอความคิดของตนเองลงไปให้ผู้อื่นได้ฟัง แต่ผู้พูดไม่สามารถพูดสื่อความหมายได้อย่างที่ตนเองต้องการ

4. การฟังพร้อมการดูท่าทางประกอบการสอนของครู เช่น ผู้สอนสามารถเรียนรู้ในสิ่งที่ครูกำลังจะสอนเรื่องการเดินเข้าห้องประชุม โดยการที่ครูเดินให้ดูเป็นตัวอย่าง

5. การฟังแบบแคบ หมายถึง ว่าจะฟังเพื่อที่จะหาเฉพาะสิ่งที่สำคัญ หรือฟังเพื่อที่ต้องการจะหาในสิ่งที่ตนเองสนใจเท่านั้น

6. การฟังและการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ในสิ่งที่ได้ยินซึ่งเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ที่มี เช่น เมื่อเด็กได้ยินคำว่า “ Sally, says and said” เด็กจะสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่ว่าทั้งหมดนั้นเริ่มด้วยเสียง “S”

7. การฟังเพื่อที่จะสามารถรายงานได้ถึงใจความหลักและรายละเอียดเพิ่มเติมหรือทำตามคำสั่งที่บอกไว้ตั้งแต่ตอนต้น

8. การฟังอย่างมีวิจารณญาณ ในการฟังแบบนี้ผู้ฟังจะต้องฟังโดยสังเกตอารมณ์ของผู้ฟังร่วมด้วย เช่น การฟังโฆษณาทางวิทยุ

9. การฟังแบบสร้างสรรค์ด้วยอารมณ์ที่แท้จริงและการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น เด็กอาจจะได้ฟังเรื่องที่ครูเล่าแล้ว หลังจากนั้นเด็กก็สามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองให้กับเพื่อนได้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฟังมา

ศรีทัย สุขยศศรี (2542) ทางด้านประเภทของการฟังนั้น ได้แบ่งประเภทของการฟังไว้ 4 ประเภท ดังนี้

1. การฟังเพื่อความรู้ความเข้าใจ
2. การฟังเพื่อความบันเทิง
3. การฟังเพื่อความเข้าใจและปฏิบัติงาน
4. การฟังเพื่อวิพากษ์วิจารณ์

สรุปได้ว่า การฟังนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายระดับตั้งแต่การฟังที่ไม่สามารถเข้าใจถึงความหมายของสิ่งที่ฟังได้ การฟังที่สามารถเข้าใจความหมายได้เพียงครึ่งเดียว การฟังเพื่อการเชื่อมโยงเข้าสู่ประสบการณ์ที่มีอยู่จนถึงการฟังอย่างมีวิจารณญาณและสามารถที่จะโต้ตอบสิ่งที่ได้ฟังมาได้ นอกจากนั้นการฟังยังแบ่งออกเป็นหลายประเภท เช่น การฟังเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจ การฟังเพื่อความบันเทิง การฟังเพื่อเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามได้ จนถึงขั้นการฟังเพื่อการวิพากษ์วิจารณ์

การสอนและการฝึกทักษะทางด้านการฟัง

ศรีทัย สุขยศศรี (2542) กล่าวไว้ว่า การฟังนั้นไม่ใช่เพียงแค่การได้ยินเสียงเท่านั้นแต่ว่าการฟังนั้นยังต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นความตั้งใจในการฟัง ความคิด สติปัญญา ดังนั้นผู้ฟังจะต้องมีสมาธิในการที่จะรับฟังสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อที่จะรับรู้ในสิ่งที่ได้ยินรวมทั้งยังต้องใช้ความคิดที่จะทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง รวมทั้งจะต้องใช้วิจารณญาณตัดสินได้ว่าข้อความที่ได้ยินนั้นน่าเชื่อถือเพียงไร รวมทั้งนำสิ่งที่ได้ฟังนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานสำหรับการที่จะนำไปพัฒนาทักษะอื่นๆ ได้ต่อไป ดังนั้นถ้านักเรียนมีทักษะด้านการฟังที่ดีนักเรียนจะสามารถพัฒนาทักษะทางด้านอื่นอีกด้วย การฝึกฝนทักษะการฟังจึงจำเป็นและควรมีการฝึกฝนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. กระตุ้นและดึงความสนใจของผู้เรียน โดยการที่ครูผู้สอนนั้นจะต้องแจ้งให้กับผู้ที่จะเรียนให้ได้รับทราบเกี่ยวกับจุดหมายในการฝึกทักษะการฟัง และยังทราบถึงงานที่เด็กจะต้องทำหลังจากที่ฝึกการฟังแล้ว รวมทั้งผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ไว้อย่างชัดเจน เช่น เมื่อเรียนจบแล้วเด็กสามารถตอบคำถามที่ตั้งไว้ได้ เป็นต้น

2. ครูต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับฟัง คำ ข้อความ หรือเรื่องราวที่ได้เตรียมไว้ โดยสิ่งที่ผู้เรียนได้ฟังนั้นต้องจัดให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนและควรได้ฟังในอัตราเร็วปกติและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถฟังซ้ำๆได้ตามความเหมาะสม

3. เมื่อผู้เรียนได้ฟังเรียบร้อยแล้ว ผู้เรียนต้องสามารถทำงานที่ครูได้มอบหมายไว้

4. ครูควรเสริมแรงผู้เรียนโดยให้กำลังใจ ให้คำติชมรวมทั้งเฉลยงานที่ได้มอบหมายให้แก่เด็กและแก้ไขในสิ่งที่เด็กยังทำผิดอยู่ให้ถูกต้อง

บำรุง โตรัตน์ (2524, น. 61-62) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเบื้องต้นว่า ในระยะเริ่มต้นนั้น นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะทางด้านการฟังให้ได้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยต่อภาษามากขึ้น รวมทั้งนักเรียนกลุ่มนี้สามารถตอบสนองต่อสิ่งที่ได้ยินในภายหลังได้เร็วขึ้น และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองในบางส่วนโดยที่ไม่ต้องฟังครู อย่างไรก็ตามในการฝึกเบื้องต้นนี้นักเรียนยังไม่ควรฝึกทักษะทางด้านการฟังเพื่อแยกความแตกต่างของ คู่เสียงที่คล้ายคลึงกัน แต่ทว่านักเรียนควรฝึกด้านความเข้าใจ โดยการจับคู่คำกับภาพให้ถูกต้อง เพื่อเพิ่มความสามารถในการแยกแยะคำให้ถูกต้องอีกด้วย

ริเวอร์ส (Rivers, 1970 อ้างในทจารุณี มณีกุล, 2543) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรผ่านขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้ เพื่อที่จะเกิดการฟังอย่างเข้าใจ

1. การได้ยินคำในภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนฟังและได้ยินเสียงหากผู้ฟังมีความรู้ด้านคำศัพท์คำกริยา และการแสดงออกโดยทั่วไปก็จะสามารถที่จะรับรู้ในเรื่องของเสียงและในด้านไวยากรณ์ แต่ในขั้นนี้ยังไม่ถือว่าเป็นขั้นที่เป็นความเข้าใจในเรื่องของภาษา

2. การสังเกตกลุ่มคำที่เคยได้ยินมาก่อน เมื่อผู้เรียนได้รับฟังภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ผู้เรียนจะสามารถสังเกตและจับใจความสำคัญในข้อความที่ได้รับฟังนั้นได้

3. การสังเกตข้อความที่สำคัญ ผู้เรียนสามารถสังเกตข้อความได้ แต่ว่าผู้เรียนยังไม่สามารถที่จะจดจำข้อความต่างๆ ได้เป็นเวลานานๆ ถ้าผู้เรียนต้องฟังข้อความที่ต่อเนื่องกันอีก

4. การคาดการณ์จากประสบการณ์ในภาษาที่หนึ่ง ผู้เรียนมีความสามารถทางด้านการฟังอย่างจำกัด ดังนั้นถ้าข้อมูลที่ได้รับฟังมามีความยาวมากเกินไป รวมทั้งข้อมูลนั้นอาจเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังนั้นไม่เคยได้ยินมาก่อน ข้อมูลประเภทนี้ถ้าผ่านกระบวนการเลือกสรรแล้ว จะเป็นข้อมูลที่เกิดผลเพื่อความจำในระยะยาว

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1972) ยังได้กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังสำหรับเด็กเล็กในช่วงเริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนว่า ในการเรียนการสอนนั้นสามารถแบ่งลักษณะในด้านการสอนทักษะทางด้านการฟังได้ดังนี้

การฟังทางสังคม

1. เป็นการฟังบทสนทนาที่เกิดขึ้นในสังคมโดยที่สามารถรู้เป้าหมายของการฟัง

2. เข้าใจบทบาทของผู้พูดและผู้ฟังในกระบวนการสื่อสาร

การฟังในขั้นที่สอง

1. เป็นการฟังที่จะต้องประกอบกับจังหวะ หรือการเต้นรำ

2. เป็นการฟังเพลงที่สนุกสนานประกอบกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ หลังการฟังที่โรงเรียนได้เตรียมไว้ เช่น การฝึกหัดการคัดลายมือ การฝึกหัดการวาดภาพ การสเก็ตภาพ การปั้นดิน เป็นต้น

การฟังแบบสุนทรีย์

1. การฟังดนตรี กวีนิพนธ์ การฟังละครทางวิทยุหรือการฟังในสิ่งที่ๆ ได้บันทึกเทปไว้

2. การฟังเรื่องเล่าต่างๆ กลอน ปริศนาคำทาย และละครที่ครูหรือนักเรียนด้วยกันอ่านหรือเล่าให้ฟัง

การฟังแบบคิดวิเคราะห์

1. การฟังในการพูดที่ไม่มีการแก้ไขข้อผิดพลาด ทั้งในด้านการใช้คำและองค์ประกอบของประโยค

2. การฟังเพื่อบอกเหตุผลจากคำถามที่ถามว่า ทำไม

3. การฟังเพื่อที่จะเข้าใจความหมายของเงื่อนงำจากบริบท

4. การฟังเพื่อที่จะแยกแยะได้ว่า เรื่องไหนเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผล

5. การฟังที่จะหาข้อวินิจฉัย

6. การฟังเพื่อที่จะหาข้อตกลง

7. การฟังเพื่อที่จะหาข้อมูลใหม่ๆ รวมทั้งการหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อที่จะสามารถนำไปเพิ่มเติมได้ในหัวเรื่อง

8. การฟังเพื่อที่จะหาคำตอบเฉพาะให้กับคำถามที่ต้องการคำตอบที่เลือกสรรแล้วและต้องการการเลือกอย่างมั่นใจ

9. การฟังเพื่อแปลความหมายของภาษาที่พิเศษรวมไปถึงสำนวนของภาษาด้วย

10.การฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะประเมินความมีอคติและความไม่ถูกต้อง

การฟังแบบตั้งใจ

1. การฟังเพื่อที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง

2. การฟังเพื่อที่จะได้รับทราบถึงความสัมพันธ์ เช่น การแบ่งชั้น สถานที่ ปริมาณ เวลา ลำดับเหตุการณ์ สาเหตุ และผลกระทบ

3. การฟังเพื่อบอกถึงเป้าประสงค์ของข้อมูลที่ให้ไว้

4. การฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟังมา

5. การฟังเพื่อให้ทราบลำดับเหตุการณ์

6. การฟังเพื่อให้ทราบจุดมุ่งหมายของกลุ่ม รวมทั้งจุดมุ่งหมายของผู้พูด

7. การฟังเพื่อให้สามารถจดบันทึกข้อเท็จจริงที่สำคัญได้อย่างถูกต้อง

การฟังเชิงสร้างสรรค์

1. การฟังเพื่อที่จะเชื่อมโยงความหมายเข้ากับประสบการณ์ในการฟัง

2. การฟังเพื่อที่จะสร้างภาพในจินตนาการตามสิ่งที่ได้ฟัง

3. การฟังเพื่อที่จะปรับแต่งจินตนาการที่ได้ฟังมาให้เข้ากับงานสร้างสรรค์เชิงจินตนาการ เช่น การวาดภาพ การเขียน รวมถึงการแสดงละคร

4. การฟังเพื่อที่จะได้มาซึ่งข้อสรุปสำหรับปัญหา

เสงี่ยม โตรัตน์ (2534, น. 42) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะทางด้านการฟังไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้

1.ในขั้นการนำเข้าสู่บทเรียนนั้น ผู้สอนต้องนำสื่อต่างๆ เข้ามาช่วยเสริมทางด้านการเรียนการสอน เช่น ภาพ ของจริง หุ่น ท่าทาง หรืออุปกรณ์ต่างๆ เพื่อช่วยทางด้านการสร้างความเข้าใจในการฟังให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น

2. ผู้สอนควรสอนคำศัพท์ หรือไวยากรณ์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในการฟัง

3. ผู้สอนควรถามคำถามนำ เพื่อเป็นการตั้งจุดมุ่งหมายในการฟังให้แก่ผู้เรียน

4. ถ้าสิ่งที่ผู้เรียนจะได้ฟังนั้นมาจากเทป ผู้สอนควรเล่นซ้ำให้ผู้เรียนฟังประมาณ 2-3 ครั้ง แต่ถ้าเรื่องที่จะได้ฟังนั้นเป็นเรื่องที่มีความยาวมาก ผู้สอนควรแบ่งเรื่องที่จะฟังนั้นออกเป็นตอน ๆ

5. ในการตอบคำถามนั้นควรให้ผู้เรียนเริ่มต้นจากการตอบคำถาม yes , no questions ก่อน หรืออาจทำการทดสอบในรูปแบบอื่นๆ เช่น การฟังแล้วแสดงท่าทาง การฟังแล้วเติมคำลงในช่องว่าง ฟังแล้ววาดภาพประกอบ และการฟังแล้วตอบคำถาม

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้แจ้งจุดมุ่งหมายของการฟังแล้วจึงจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง หลังจากนั้นผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังมาโดยที่ผู้เรียนต้องสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยินมาได้อย่างถูกต้อง และสามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้องโดยนำมาเขียนและจัดกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้พัฒนาขึ้นราวปลายปี ค.ศ. 1960 ริชาร์ตและโรเจอร์ (Richards and Rodgers, 1986) ได้อธิบายให้เห็นว่าทฤษฎีโครงสร้างของภาษาที่ใช้เป็นมาตรฐานในยุคนั้นไม่อาจจะทำให้คำอธิบายสัญลักษณ์ของภาษาได้ชัดเจน เพราะภาษามีลักษณะพิเศษมากกว่าโครงสร้างของประโยคที่ปรากฏ การสอนภาษาควรคำนึงถึงพื้นฐานความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนมากกว่าความสามารถเพียงแค่โครงสร้างของภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่ ประกอบกับสภาวะทางการศึกษาในยุโรปที่มุ่งมั่นสนับสนุนในเรื่องการติดต่อกับนานาประเทศมากขึ้น ทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้รับความสนใจ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนโอนข้อมูลก็เป็นอีกวิธีการสอนที่น่าสนใจในการนำมาพัฒนาการสอนพูดภาษาอังกฤษ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

ความหมายการถ่ายโอนข้อมูล

อ็อดลิน (Odlin, 1989, p.27) กล่าวว่า การถ่ายโอนหมายถึง อิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับภาษาแม่หรือภาษาอื่นใดที่ผู้เรียนได้ทำการเรียนรู้มาก่อนซึ่งการเรียนรู้มาก่อนนี้อาจจะมีความสมบูรณ์หรือไม่ก็ได้

เอลลิส (Ellis, 1994,p.301; 1992, p.179) กล่าวว่า การถ่ายโอน หมายถึง ตัวที่กำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน โดยถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายเหมือนหรือคล้ายกับภาษาแม่หรือภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อนหน้าก็จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายเป็นไปได้ง่ายยิ่งขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนของผู้เรียนมากเท่าไร การเรียนภาษาเป้าหมายก็จะยากและมีข้อผิดพลาดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว นอกจากนี้เอลลิสยังได้กล่าวว่า การถ่ายโอนทางภาษานั้นจำแนกออกเป็น 4 ประเภทในแบบต่างๆ อันได้แก่

1. การถ่ายโอนเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา (facilitation) คือ การถ่ายโอนเชิงบวกที่ผู้เรียนนำเอาความรู้ในสิ่งที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้ก่อนหน้ามาใช้ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปได้ง่ายขึ้นเช่นการที่นักเรียนไทยเอาความรู้เรื่องการออกเสียงพยัญชนะหรือสระที่มีในภาษาแม่ภาษาไทยมาใช้ในการออกเสียงภาษาที่อังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง

2. การถ่ายโอนเพื่อการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด (avoidance) คือ การเลี่ยงใช้ลักษณะหรือรูปแบบภาษาของเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาแม่ของตัวผู้เรียนเอง ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบทางภาษาที่ผู้เรียนเห็นว่าเรียนรู้ได้ยากหรือไม่คุ้นเคยในการใช้ เช่นในการที่นักเรียนไทยเลี่ยงที่จะใช้ประโยคซับซ้อนในภาษาอังกฤษโดยการแทนที่ของประโยคความเดี่ยว เพราะเกรงว่าจะใช้ผิด เป็นต้น

3. การถ่ายโอนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (errors) คือ การถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาเป้าหมายผิดไปจากมาตรฐานของภาษาเป้าหมาย ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงโดยตรงของภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น การไม่ออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายคำ หรือการลงเสียงหนักที่พยางค์ท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

4. การถ่ายจากโดยการใช้เกิน (over-use) คือ การใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งในภาษาที่สองมากกว่าที่เจ้าของภาษาปกติใช้กัน เช่น การพูดคำว่า Yes หรือ No มากเกินความจำเป็นของนักเรียนไทยเพื่อให้ชาวต่างชาติทราบว่าตนกำลังแสดงความสนใจในสิ่งที่ชาวต่างพูดในการสนทนาระหว่างกัน

ริชาร์ดแพลทท์ และแพลทท์ (Richards, Platt and Platt, 1993, p.205) กล่าวว่า การถ่ายโอนหมายถึง รูปแบบของการที่ลักษณะใดในภาษาหนึ่งส่งผลไปสู่การเรียนรู้อีกภาษาหนึ่งโดย การถ่ายโอนนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การถ่ายโอนเชิงลบ หรือการแทรกแซง โดยการถ่ายโอนในลักษณะนี้เป็นการนำรูปแบบหรือกฎของภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนมาใช้กับการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งรูปแบบหรือกฎที่นำมาใช้ดังกล่าวไม่สอดคล้อง หรือไม่เหมาะสม ดังนั้นเมื่อนำมาปรับใช้กับการเรียนรู้ภาษาที่สองจนทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ เช่น การออกเสียง /th/ หรือ /z/ ที่ ปรารมภ์รัตน์ (2537) กล่าวว่าคนไทยมีแนวโน้มจะออกเสียงนี้โดยใช้หน่วยเสียงพยัญชนะ /d,t/ และ /s/ แทนในทุกตำแหน่งการออกเสียง เป็นต้น

2. การถ่ายโอนเชิงบวก ซึ่งเป็นการถ่ายโอนที่นำเอาลักษณะหรือรูปแบบของภาษาแม่ที่มีความเหมือนหรือความคล้ายคลึงกับภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สอง จึงทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปได้สะดวกและง่ายดายยิ่งขึ้น เช่น การออกเสียง /k/ /s/ /ng/ ในภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย

สรุป เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเข้าใจและสื่อความหมาย โดยยึดหลักการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น การฟังไปสู่การพูด การอ่านไปสู่การพูด การเขียนไปสู่การพูด

ความสำคัญการถ่ายโอนข้อมูล

วิดโดสัน (Widdowson, 1979, p.141-142) กล่าวถึงความสำคัญการถ่ายโอนข้อมูลว่า ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการอ่านเนื้อเรื่องมาถ่ายโอนในรูปของแผนภาพ ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ผู้เรียนฝึกการตีความและการสรุปความจากเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดที่กล่าวว่า กิจกรรมการถ่ายโอนข้อมูลเป็นกิจกรรมที่ดี และนับเป็นการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยหากผู้สอนคิดว่าผู้เรียนเข้าใจและมีความรู้ในสิ่งที่อ่านแล้ว อาจให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนแทนคำพูดหรืออาจเขียนเป็นรูปภาพอธิบายหรือแผนภาพ เป็นต้น นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังช่วยส่งผลดีต่อความสามารถของผู้เรียนได้แก่ ความสามารถในการอ่านและการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอีกด้วย

จุมพจน์ วนิชกุล (2551) กล่าวถึงความสำคัญการถ่ายโอนว่า อาจมีคำหลายคำที่มีความหมายคล้ายหรือใกล้เคียงกัน ได้แก่ การถ่ายทอด การถ่ายโยง การถ่ายเท ซึ่งมีความหมายเป็นลักษณะร่วมกันอย่างหนึ่งคือ การทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เปลี่ยนย้ายที่อยู่ไปสู่ที่ใหม่ สิ่งที่แตกต่างเป็นรายละเอียดดับรองลงไป คือลักษณะหรือวิธีการถ่ายเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ช่วยในการถ่าย ที่มีส่วนทำให้เกิดคำว่าถ่ายทอด ถ่ายโยง ถ่ายเทหรือ ถ่ายโอนการถ่ายเทมักใช้เป็นการกระทำกับวัตถุ

สิ่งของโดยเฉพาะของเหลว เช่น น้ำหรือน้ำมัน จากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง เช่น จากถังที่หนึ่งไปสู่ถังที่สอง เป็นต้น การถ่ายทอด จะมีความหมายในเชิงส่งผ่านเครื่องมือ หรือวิธีการเพื่อให้สิ่งที่ต้องการถ่ายไปสู่ที่ใหม่ มักใช้กับสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ความรู้ หรือ พลังงาน เช่น เสียง หรือ สัญญาณ เป็นต้น การถ่ายทอดเสียงจะใช้เครื่องมืออุปกรณ์ รับเสียง แปลงสัญญาณส่งผ่าน และกระจายเสียง เช่น ถ่ายทอดเสียงวิทยุ ถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์ เป็นต้น ส่วนการถ่ายทอดความรู้ซึ่งเป็นนามธรรม มักจะหมายถึง กลวิธีที่คนสอนหรือบอกวิธีแสวงหาความรู้แก่คนอื่น มีลักษณะเป็นการตั้งใจหรือเจตนาบอกหรือสอนให้โดยตรง การถ่ายโอน หรือการถ่ายโยง มีความหมายที่ใช้แทนกันได้ ซึ่งแทนความหมายเป็นภาษาอังกฤษว่า transfer หมายถึงการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่อยู่และเปลี่ยนแปลงสภาพไปด้วยโดยลักษณะวิธีการทำให้เปลี่ยนแปลงที่อยู่หรือเปลี่ยนสภาพมีหลายแบบหลายวิธีและหลายปัจจัย หรือองค์ประกอบมีส่วนร่วม การถ่ายโยง หรือถ่ายโอน ความรู้จึงหมายถึงการทำให้ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ขยายไปสู่แหล่งใหม่ๆ และมีลักษณะจากคนสู่คน โดยอาศัยกระบวนวิธีที่ตั้งใจบ้าง ไม่ตั้งใจบ้างได้แก่การอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ใช้ชีวิตร่วมกัน ก็จะมีการเรียนรู้ร่วมกันตามโอกาสที่เหมาะสมสืบทอดความรู้เป็นมรดกต่อ ๆ กันไปจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง และจากคนหนึ่งหรือหลายคนไปสู่คนอื่น ๆ ที่ยังไม่รู้เป็นวงกว้างออกไป กิจกรรมลักษณะนี้ทำให้ความรู้ได้รับการตรวจสอบทบทวนพิสูจน์โดยคนหลายคน มีการพิจารณาหรือปรับปรุงเสริมแต่ง ดัดแปลงไปใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือบริบทไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด การถ่ายโอนหรือถ่ายโยงความรู้จึงเกิดขึ้นได้เพราะมีคนมีปฏิสัมพันธ์กันในรูปแบบต่าง ๆ หลากหลาย ความรู้ได้รับการเผยแพร่ และพัฒนามาก นับว่าเป็นการจัดการความรู้ที่ดีอย่างหนึ่งโดยธรรมชาติอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าการถ่ายโอนความรู้มี 3 ลักษณะ ได้แก่

1. จากบุคคลสู่บุคคล ได้แก่การบอกหรือสอนหรือฝึกกันตัวต่อต่อโดยตรง หรือจากบุคคล แอบสังเกตจดจำผู้อื่นก็ได้

2. จากบุคคลสู่กลุ่ม ได้แก่การสอนหรือบอกหรือฝึกโดยบุคคล 1 คน กระทำต่อบุคคลจำนวนมาก เช่นในชั้นเรียน เป็นต้น

3. จากกลุ่มสู่กลุ่ม ได้แก่การมีปฏิสัมพันธ์กันของคน 2 กลุ่มที่มีวัฒนธรรมความรู้แตกต่างกัน ต่างก็จะถ่ายโอนหรือถ่ายโยงความรู้เข้าหากัน ผสมผสานหรือแลกเปลี่ยนความรู้กัน

สรุป ความสำคัญของการถ่ายโอนข้อมูล (Transferring information)เป็นขั้นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนนาความรู้ หรือ ข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเสนอใหม่ในรูปแบบอื่น เช่น อาจจะให้นำความรู้หรือข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเสนอใหม่ ในรูปแบบตารางแผนภูมิ กราฟ หรือแผนที่ อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความเหมาะสมของข้อมูล หากผู้เรียนทำได้ก็ย่อมแสดงว่าผู้เรียนจับประเด็นสำคัญๆได้

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

มอร์โรว์ (Morrow, 1981, p.59-66) ได้เสนอแนะหลักการสอนเพื่อการสื่อสารเพื่อให้ครูนำไปปรับใช้ ดังต่อไปนี้

1. รู้ว่าเรากำลังทำอะไร (Know what you are doing) คือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เช่น การฟังพยากรณ์อากาศจากวิทยุ การอ่านคำแนะนำ การเขียนจดหมาย การเขียนจองห้องพักโรงแรม หรือการถามทาง เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้จุดประสงค์ของการเรียนจะตั้งใจทำกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้

2. ส่วนรวมทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าส่วนย่อยๆหลายส่วนรวมกัน (The whole is more than sun of parts) ความเข้าใจในการใช้ภาษาและการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาสื่อสาร

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกับรูปแบบของภาษา (The processes are as important as the forms) การพัฒนาการสื่อสารนั้นควรจัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุดรูปแบบของการสื่อสารควรมีลักษณะ คือ

3.1 การเกิดช่องว่างของข้อมูล (Information gap) ในชีวิตจริง การสื่อสารระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ฝ่ายหนึ่งต้องการรู้ข้อมูลอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

3.2 การเลือก (Choice) ในการสื่อสารจริงนั้นผู้พูดมีสิทธิ์ในการเลือกข้อความที่จะสื่อสาร เลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสิ่งที่พูด ดังนั้นครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาตามต้องการ

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการสื่อสารกันนั้น ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายอยู่ในใจแล้วว่าต้องการจะพูดอะไร เพื่อให้เกิดผลอย่างไร ดังนั้นถ้าได้รับการโต้ตอบจากคู่สนทนาตรงกับสิ่งที่ต้องการก็หมายความว่า การสื่อสารประสบผลสำเร็จ

4. การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) การเรียนเกิดจากการได้ปฏิบัติ ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติ

5. ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่ความผิดเสมอไป (Mistake is not always a mistake) ครูผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียง ควรเปิดโอกาสให้

ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดเหล่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดเล็กๆน้อยๆ ที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175) กล่าวถึง การเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม มีกระบวนการฝึกปฏิบัติด้วยกิจกรรมต่างๆ เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก เจตคติ และความต้องการของผู้เรียน มีการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลด้วยวิธีต่างๆ โดยใช้สื่อจริง ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นกลุ่ม มีผู้สอนคอยแนะนำ ช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษา ส่งเสริมในการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จ ที่นำเสนอหลักการการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทางภาษา (Communicative language competence) มีหลักการดังนี้

หลักการการถ่ายโอนข้อมูล (The information transfer principle) เป็นลักษณะการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเข้าใจและสื่อความหมายโดยยึดหลักการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น การฟังไปสู่การพูด ฟังวิทยุแล้วมาเล่าให้ผู้อื่นฟัง หรือการเขียน เขียนข้อความหรือเขียนเป็นแผนภาพให้ผู้อื่นเข้าใจ ซึ่งกิจกรรมที่ใช้หลักการนี้จะไม่เน้นเรื่องความถูกต้องของรูปแบบหรือโครงสร้างของการใช้ภาษา ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

ตัวอย่าง สมาคมกีฬาแห่งหนึ่งของเมืองวินตัน ที่เปิดรับสมาชิกทั่วโลก เจ้าหน้าที่ของสมาคมต้องอ่านจดหมายแล้วกรอกข้อมูลของสมาชิกลงในฟอร์มการรับสมัคร ซึ่งเป็นการสื่อสารที่รับข้อมูลโดยการอ่านจดหมายแล้วถ่ายโอนข้อมูลนั้นโดยการเขียนลงในแบบฟอร์ม การสื่อสารก็อาจมีการรับข้อมูลโดยการฟังแล้วก็ถ่ายโอนเป็นการพูดก็ได้ ดังที่แสดงการสื่อสารที่รับข้อมูลโดยการอ่านจดหมายแล้วถ่ายโอนข้อมูล ดังภาพ

29. Gosforh Close,
Hamford
Nottingham,
Notts.
NG167EA

1 Feb. 1979

Dear Hohn.

I don't know whether you remember Me& we met very briefly at Michael Everton's party last week. My name is Artuo Catania and I'm an Italian doctor. My wife told me after the party that you're the secretary of the sports club, which I'm very interested in joining. Could you please send me some information about how to apply. If you wish to phone me for any reason, my number's Hamfond (0273)51469

Yours sincerely

Arturo Calania

Arturo Catania

29. Lakeside Avenue,
Upton
Notts. NG167AA

13 Jan. 1979

Dear Sir.

I wish to become a member of the Winton sports club, and would be grateful to receive details of subscription rates and other relevant information. I am a teacher by profession, and shall be in England for 2 years (my nationality is French). I was born in Paris on the 12th of January 1939.

I look for wand to hearing from you.

Your faithfully

Odette Marie Francois

(Miss) Odette Marie Francois

WINTON SPORT CLUB: MEMBERSHIP APPLICATION

Surname _____ First Name (s) _____

Date of Birth _____ Nationality _____ Marital Status _____

Address _____

Telephone Number _____ Occupation _____

ภาพที่ 2 แสดงการสื่อสารที่รับข้อมูลโดยการอ่านจดหมายแล้วถ่ายโอนข้อมูล

(คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175)

ริเจนบาช และลิซาลาตัน(Riggenbach and Lazaraton, 1991) ได้เสนอการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ควรมีการสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางสาหรับผู้สอนในการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนและข้อมูลทางภาษาที่จาเป็นสาหรับผู้เรียน

2. ควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนพูดในรูปแบบของหน้าที่ของภาษาพูด เช่น การขอร้อง การแนะนา การถามตอบทิศทาง เป็นต้น

3. ควรพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ ที่จาเป็นหลังจากที่ผู้สอนได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนพูดเป็นหน้าที่ของภาษาและ โครงสร้างของภาษา ดังต่อไปนี้

3.1 การพิจารณาระดับความสามารถของผู้เรียนซึ่งเป็นประโยชน์ ต่อการจัดกิจกรรมการฝึกพูด

3.2 การพิจารณาถึงวิธีสอนและสื่อการสอนที่จำเป็นและสัมพันธ์สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่ใช้สอน

3.3 การพิจารณาองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมของกลุ่มผู้เรียน

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำหลักการถ่ายโอนข้อมูลเป็นลักษณะการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเข้าใจและสื่อความหมายโดยยึดหลักการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่งซึ่งการเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดต่างๆมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน นำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับสภาพโดยนำมาเขียนและจัดกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ความหมายความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของงานบรรลุเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการได้รับการตอบสนองต่อแรงจูงใจหรือความต้องการขอแต่ละบุคคลในแนวทางที่เขาประสงค์ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจและมีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ในด้านต่างๆกันพอสรุปได้ ดังนี้

ภานุพงศ์ อุ่นเจริญ (2547, น. 87) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกหรือ เจตคติของบุคคลที่มีต่อกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งซึ่งเป็นความรู้สึกชอบ อิ่มเอิบใจ มีความสุข และต้องการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวมุ่งสู่ความสำเร็จ

บุญล้อม ศรีคร้าม (2548, น. 10) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือ การปฏิบัติกิจกรรมใจเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องดำเนินกิจกรรมนั้นๆจนบรรลุผลสำเร็จ

ขนิษฐา นาคน้อย (2550, น. 25) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของบุคคลอันเนื่องมาจากสิ่งเร้าและแรงจูงใจซึ่งปรากฏออกมาทางพฤติกรรม และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำกิจกรรมต่างๆของบุคคลากรที่บุคคลจะเกิดความพึงพอใจจะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมากระตุ้นให้เกิดความรักหรือมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นๆ บุคคลจะเกิดความพึงพอใจนั้นจะต้องมีการจูงใจให้เกิดขึ้น

เอกราช รักเมือง (2554, น. 49) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าความพึงพอใจคือ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับด้านอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของบุคคลเนื่องจากสิ่งเร้าและแรงจูงใจซึ่งแสดงออกมาทางด้านพฤติกรรมและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการทำกิจกรรมต่างๆของบุคลากรและบุคคลจะเกิดความพึงพอใจจะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างมากระตุ้นให้เกิดความรักหรือมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นๆบุคคลจะเกิดความพึงพอใจนั้นจะต้องมีการจูงใจให้เกิดขึ้น

จากความหมายของความพึงพอใจข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง การที่นักเรียนแสดงออกถึงความรู้สึกชอบไม่ชอบ ดี ไม่ดี ในการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยการตอบแบบสอบถาม

ทฤษฎีความพึงพอใจ

ค๊อตเล่อร์ และอาร์มสตรองค์ (Kotler& Armstrong, 2003, p 93 - 94) รายงานว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (motive) หรือแรงขับดัน (drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา(biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (recognition) การยกย่อง (esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และซิกมันด์ ฟรอยด์ดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's theory motivation)

อับราฮัม มาสโลว์ (A.H.Maslow, 1970) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่ง ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ทฤษฎีของมาสโลว์ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ คือ

1.1 ความต้องการทางกาย (physiological needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค

1.2 ความต้องการความปลอดภัย (safety needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่าความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย

1.3 ความต้องการทางสังคม (social needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน

1.4 ความต้องการการยกย่อง (esteem needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม

1.5 ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (self – actualization needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อนเมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก (ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชิ้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็จะมีความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

2. ทฤษฎีแรงจูงใจของฟรอยด์

ซิกมันด์ฟรอยด์ (S. M. Freud, 1923) ค้นพบและเชื่อว่าบุคลิกภาพของมนุษย์ถูกกำหนดโดยพลังที่เรียกว่า "สัญชาติญาณ" (instincts) หรือ "แรงขับ" (drives) ต่อมา เขาเชื่อในการดำรงอยู่ของสัญชาติญาณแห่งความตาย (death instinct) หรือความปรารถนาในความตาย (death wish หรือ Thanatos) ทั้งความปรารถนาในความตายที่มุ่งไปยังภายนอก เช่น ความก้าวร้าว และความปรารถนาในความหมายที่มุ่งเข้าสู่ภายใน เช่น พฤติกรรมที่ทำลายตัวเอง เขาสร้างทฤษฎีที่รอบด้านในเรื่องโครงสร้างของจิต (psyche structure) โดยแบ่งโครงสร้างของจิตออกเป็น 3 ส่วน

2.1 อิด (Id) หมายถึง ตัณหาหรือความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เป็นสิ่งที่ยังไม่ได้ขัดเกลา ซึ่งทำให้ มนุษย์ทำทุกอย่างเพื่อความพึงพอใจของตนเองหรือทำตามหลักของความพอใจ (Pleasure principle)เปรียบเหมือนสันดานดิบของ มนุษย์ ซึ่งแบ่งออกเป็น สัญชาติญาณ แห่งการมีชีวิต

(Life instinct) เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการทางเพศ ความต้องการหลีกหนีจากอันตราย กับสัญชาติญาณแห่ง ความตาย (Death instinct) เช่น ความก้าวร้าว หรือการทำอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น เป็นต้น บุคคล จะแสดงพฤติกรรมตามความพอใจ ของเขาเป็นใหญ่ ไม่คำนึงถึงค่านิยมของสังคม และ ความพอใจของบุคคลอื่นจึงมักเป็นพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามครรลองของมาตรฐานในสังคม บุคคลที่มีบุคลิกภาพเช่นนี้ มักได้รับการประณามว่ามีบุคลิกภาพไม่ดี หรือไม่เหมาะสม

2.2 อีโก้ (Ego) หมายถึง ส่วนที่ควบคุมพฤติกรรมที่เกิดจากความต้องการของ Id โดยอาศัยกฎเกณฑ์ ทางสังคม และหลักแห่งความจริง (Reality principle) มาช่วยในการตัดสินใจ ไม่ใช่แสดงออกตามความพอใจของตนแต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องคิดแสดงออกอย่างมีเหตุผลด้วยนั่นคือบุคคลจะแสดงพฤติกรรม โดยมีเหตุและผล ที่เหมาะสมกับกาลเทศะใน สังคม จึงเป็นบุคลิกภาพที่ได้รับการยอมรับมากในสังคม ในคนปรกติที่สามารถปรับตัวอยู่ได้ในสังคมอย่างมีความสุข ฟรอยด์เชื่อว่าเป็นเพราะมีโครงสร้าง ส่วนนี้แข็งแรง

2.3 ซูเปอร์อีโก้ (Superego) นั้นเป็นส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมจรรยาบรรทัดฐานของสังคม ค่านิยม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ซึ่งทำหน้าที่ผลักดันให้บุคคลประเมินพฤติกรรมต่างๆ ทีเกี่ยวข้องกับมโนธรรม จริยธรรมที่พัฒนามาจากการอบรมเลี้ยงดู โดยเด็กจะรับเอาค่านิยม บรรทัดฐานทางศีลธรรมจรรยา และอุดมคติที่พ่อแม่สอนเข้ามาไว้ในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะที่เด็กมีอายุประมาณ 3– 5 ขวบ (ระยะ Oedipus Complex) และเด็กจะพัฒนาความรู้สึกเหล่านี้ไปตามวัย โดยมีสภาพแวดล้อมทางบุคคลเป็นองค์ประกอบสำคัญการทำงานของ Superego จะขึ้นอยู่กับหลักแห่งจริยธรรม (Moral Principle) ที่ห้ามควบคุม และจัดการไม่ให้ Id ได้รับการตอบสนองโดยไม่คำนึงถึง ความผิดชอบชั่วดี โดยมี Ego เป็นตัวกลางที่ประสานการทำงานของแรงผลักดันจาก Id และ Superegoโดยทั่วไปแล้ว Superego จะเป็นเรื่องของการมีมโนธรรม (Conscience) ที่พัฒนามาจากการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ หรือผู้อบรมเลี้ยงดู ซึ่งเป็นค่านิยมที่พ่อแม่ถ่ายทอดให้ลูกว่าสิ่งใดดีควรประพฤติปฏิบัติหรือไม่อย่างไร ส่วนนี้จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกผิด (Guilt Feeling) ที่จะติดตามรบกวนจิตใจของบุคคลเมื่อกระทำสิ่งใดที่ขัดต่อมโนธรรมของตนเอง และส่วนที่ เรียกว่าอุดมคติแห่งตน (Ego-Ideal) ที่พัฒนามาจากการเอาแบบอย่าง (Identification) จากบุคคลที่เคารพรักเช่น พ่อแม่ ผู้อบรมเลี้ยงดู และคนใกล้ชิด ทำให้เด็กรับรู้ว่าทำสิ่งใดควรประพฤติปฏิบัติเพื่อจะได้รับการยอมรับ และความชื่นชมยกย่องซึ่งทำให้เกิดความอิ่มเอิบใจ เมื่อได้ทำตามอุดมคติของตนบางส่วนของ Superego จะอยู่ในระดับจิตสำนึก และบางส่วนจะอยู่ในระดับจิตไร้สำนึก

จากทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจผู้วิจัยได้นำทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจของอับราฮัมมาสโลว์ (A.H.Maslow, 1970) และซิกมันด์ฟรอยด์ (S. M. Freud, 1923) มาจัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

วิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียน

มีการศึกษาในด้านความสัมพันธ์เชิงเหตุผลและผลระหว่างสภาพจิตใจกับผลการเรียนจุดที่น่าสนใจจุดหนึ่งคือการสร้างความพอใจในการเรียนตั้งแต่เริ่มต้น

ภาพที่ 3 แสดงความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

(มาสโลว์ (Maslow, 1970)

แนวคิดดังกล่าวครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จจึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของนักเรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายในเป็นผลด้านความรู้สึกของนักเรียนที่เกิดแก่ตัวนักเรียนเองเช่นความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่างๆและสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จทำให้เกิดความภาคภูมิใจความมั่นใจตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่นส่งผลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเองเช่นการได้รับคำยกย่องชมเชยจากครูผู้สอนพ่อแม่ผู้ปกครองหรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

เอกราช รักเมือง (2554, น. 52) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวกทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่ากิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัตินั้นทำให้นักเรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากน้อยเพียงใดนั่นคือสิ่งที่ครูผู้สอนจะคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยนำหลักทฤษฎีความพึงพอใจ การแสดงออกถึงความรู้สึกชอบไม่ชอบ ดี ไม่ดี โดยนำมาทำแบบสอบถาม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ชุลีพร เพียรช่าง (2544) ศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารของครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนนี้ใช้เครื่องมือวิจัย คือ (1) แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายจากข้อสอบYLE (Yong Learners English) และ(2) แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากข้อสอบ KET (Key English Test) ของUniversity of Cambridge Local Examination Syndicate (UCLES) ผลการวิจัย พบว่า คะแนนสอบทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์แบบควรปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ นอกจากนั้นเมื่อสุ่มถามนักเรียนที่เข้าสอบและ19ครูที่เป็นกรรมการคุมสอบ พบว่า การสอบทักษะการพูดที่ให้นักเรียนสื่อสารกับคู่สนทนาโดยที่กำหนดสถานการณ์ให้นั้น นักเรียนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วรรณภา สุขสังข์ (2545) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดก่อนการเรียนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

รำไพ โพธิ์จิต (2546) ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม สำนักงานเขตราชเทวี กรุงเทพฯ ผลปรากฏว่า หลังนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชิตพิมล พลสมบัติ (2549) ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลตามสภาพจริงผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง-พูดคิดเป็นร้อยละ 75.23 และ 74.87 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินของทั้งสองทักษะคิดเป็นร้อยละ 65.38 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือนักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การเรียนของทั้งสองทักษะไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ขึ้นไปนอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนมีพัฒนาการในการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดดีขึ้นเป็นลำดับอย่างต่อเนื่องทั้งในด้านความรู้ด้านทักษะกระบวนการ และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

งานวิจัยต่างประเทศ

โรบินสัน (Robinson, 1997, p. 199-197) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอนโดยใช้การสอนแบบ Communicative Approach และการสอนแบบ Non Communicative Approach ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศโดยทำการสำรวจจากการสอบถามจากทางโทรศัพท์จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยมผลการสอบถามครูที่ใช้การสอนแบบ 16 Communicative Approach สนใจเรื่องการสื่อสารการเรียนรู้ กิจกรรมและการจัดกลุ่มนักเรียนมากกว่าที่ครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

รัสเซลและคณะ (2007) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษสาหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมที่ทำให้ได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพแนวทางปฏิบัติ IES NCEE 2007-4011 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยจัด 64 กิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้ (1) คัดแยกเด็กที่ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษ (2) จัดกลุ่มย่อยเพื่อฝึกทักษะการอ่าน (3) ให้การเรียนการสอนคาศัพท์ที่กว้างขวางและหลากหลาย (4) การพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการและ (5) การจัดตารางการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ

หวางเชง จุน (Wang Cheng-Jun, 2006, p 56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่า มี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยชองกิงนอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยกิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

จากเอกสารที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการจัดการเรียนรู้กับผู้เรียนโดยนำมาทำแบบทดสอบ

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1-2/2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 50 คน ซึ่งเป็นนักเรียนคละกันทั้ง เก่ง ปานกลาง และอ่อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 จำนวน 25 คนซึ่งเป็นนักเรียนคละกันทั้ง เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

แผนการวิจัย

ตารางที่ 2 แบบแผนการวิจัย

ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T_1 หมายถึง การทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการถ่ายโอนข้อมูล

T_2 หมายถึง การทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ

3. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1.แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล จำนวน 4 แผน แผนละ 4ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยศึกษาเนื้อหาขอบข่ายวิชา จุดประสงค์ การเรียนรู้ วิธีการสอน แนวการจัดกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน รวมถึงกระบวนการวัดและประเมินผล

1.2 ศึกษาหลักสูตรโรงเรียนบ้านโพธิ์ของชั้นประถมศึกษาปีที่2 เพื่อนำมากำหนดตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้พื้นฐานและสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 วิเคราะห์บทเรียนและคัดเลือกเนื้อหาที่ใช้สอน จากหนังสือและแบบเรียน Express 2 ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเป็นแนวในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ซึ่งได้กำหนดหัวเรื่อง 4 เรื่อง ได้แก่ 1.Body, 2.Thing in classroom, 3.Fruit และ 4.Animal

1.4 ศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

1.5 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ตามขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยการใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล มี 5 ขั้นตอนของคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175) ดังนี้

1.5.1 ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up) เป็นการทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว โดยใช้เกมในรูปแบบต่าง ๆ

1.5.2 ขั้นการนำเสนอ (presentation) เป็นขั้นนำการสอนคำศัพท์ใหม่ โดยใช้การอธิบายความหมายในรูปประโยคเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ

1.5.3 ขั้นการฝึก (practice) เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่กันอธิบายคำโดยใช้ภาพประกอบ ผู้สอนเดินสังเกตการพูดคำศัพท์และความหมาย

1.5.4. ขั้นการนำไปใช้ (production) เป็นขั้นที่ผู้สอนเรียกผู้เรียนทีละคนตอบคำถามหลังจากที่ครูบอกความหมาย และให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ให้ตรงกับความหมาย

1.5.5 ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap up) เป็นขั้นสรุปคำศัพท์ที่เรียนมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ด้วยการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นซึ่งมีค่ามากกว่า 0.67 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, น.117) โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

1.8 นำข้อเสนอแนะแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน โรงเรียนบ้านโพธิ์ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า IOC = 0.81

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

2. การสร้างแบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการประเมินการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 กำหนดเรื่อง 4 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

เรื่องที่ 1 Body

เรื่องที่ 2 Things in classroom

เรื่องที่ 3 Fruit

เรื่องที่ 4 Animal

2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปากเปล่า ลักษณะการตอบคำถาม เมื่อครูพูดความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนสามารถตอบคำถามโดยตอบปากเปล่าได้ถูกต้อง เกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0

2.4 นำแบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม หลักเกณฑ์ ตลอดจนการใช้ภาษา และนำมาปรับปรุงแก้ไขด้านรูปแบบของการทดสอบ

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นซึ่งมีค่ามากกว่า 0.67 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2551, น.117) และมีเกณฑ์กำหนดความคิดเห็นของแบบประเมินแต่ละข้อไว้ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับหัวข้อที่ระบุไว้จริง

2.6 นำแบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 25 คนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งมีค่า IOC = 0.81

3. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลให้นักเรียนประเมิน

3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3.2 สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยกำหนดขอบข่ายกรอบเนื้อหาที่จะสร้างแบบประเมิน

3.3 ร่างข้อคำถามวัดความพึงพอใจให้ครอบคลุมกรอบเนื้อหาที่กำหนดจำนวน 10 ข้อ

3.4 จัดพิมพ์ข้อคำถามรวบรวมเป็นแบบสอบถามวัดความพึงพอใจโดยมีเกณฑ์ การให้คะแนนระดับความพึงพอใจ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.5 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

3.6 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นซึ่งมีค่ามากกว่า 0.67 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ,2547, น.117) และมีเกณฑ์กำหนดความคิดเห็นของแบบประเมินแต่ละข้อไว้ดังนี้

+1 ข้อความสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

0 ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

-1 แน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการวัด

3.7 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 25 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งมีค่า IOC = 0.83

3.8 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้ไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α-Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach, 1951 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, น.200) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.86

3.9 เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปประเมินกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ เมื่อนักเรียนตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้นให้นำค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามวัดพึงพอใจที่ได้จากการวิเคราะห์ไปทำการเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อใช้ในการแปลความหมายตามแนวคิดของลิเคิร์ท (Likert Scale) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, น.107-108) โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้ คือ

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย3.50 - 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย2.50 - 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย1.50 - 2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 25 คนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง ใช้ระยะเวลาในการสอน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง ชั่วโมงละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง

2. ทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนทำการทดลองสอนโดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล

3. ทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังทำการทดลองสอนโดยทำการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post – Test) โดยใช้การเทคนิคถ่ายโอนข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วนำไปประมวลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติค่าทีแล้วนำผลการคำนวณมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบ ใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2547, น.117)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะของพฤติกรรม

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α-Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach, 1951 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, น.200)

3. วิเคราะห์ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

6. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

7. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n แทน กลุ่มตัวอย่าง

$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบที (t – test) แบบ Dependent

** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของ

ผลคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 25 คน

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ ก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	$\overline{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	25	9.08	1.89	15.589	.000**
หลังเรียน	25	17.16	1.77		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 9.08 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.89 และคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 17.16 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 ผลการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ ต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวน 25 คน ปรากฏผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยรวมข้อ 1-10

รายการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล มีความน่าสนใจ	4.48	0.51	มาก
2. บทเรียนมีภาพและเสียงประกอบ ทำให้เร้าความสนใจ	4.56	0.58	มากที่สุด

ตารางที่ 4 (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
3. บทเรียนมีสีและขนาดตัวอักษรเหมาะสม	3.68	0.80	ปานกลาง
4. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่น่าเบื่อ	4.16	0.62	มาก
5. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ช่วยให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น	4.04	0.68	มาก
6. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น	4.40	0.50	มาก
7.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ	4.56	0.58	มากที่สุด
8.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลช่วยทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้	4.36	0.64	มาก
9.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ	4.72	0.46	มากที่สุด
10. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม	4.60	0.50	มากที่สุด
รวม	4.36	0.31	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$=4.36) เมื่อพิจารณาตามรายการ พบว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X}$=4.72) รองลงมา คือ นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 4.60) และน้อยที่สุด คือ บทเรียนมีสีและขนาดตัวอักษรเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 3.68) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน สรุป และอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์ อำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคายเขต2 จำนวน2 ห้องเรียน (ห้อง 2/1-2/2)ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 รวม 50 คน ซึ่งจัดการเรียนการสอนคละความสามารถ เก่งปานกลางและอ่อน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1ของโรงเรียนบ้านโพธิ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน ซึ่งจัดการเรียนการสอน คละความสามารถ เก่งปานกลาง และอ่อน โดยการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล จำนวน 10 ข้อ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยไปเสนอขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโพธิ์

2. อธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

3.ทดสอบก่อนเรียน (Pre – test) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ที่จัดทำขึ้นจำนวน 20 ข้อ แล้วบันทึกผลไว้เป็นคะแนนสอบก่อนเรียน

4. ดำเนินการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล จำนวน 8 แผนจำนวน 16 ชั่วโมง

5. ทดสอบก่อนเรียน (Post – test) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนเรียนแล้วบันทึกคะแนนผลสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน

6. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

7. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษและแบบสอบถามความพึงพอใจ มาทำการวิเคราะห์ค่าทางสถิติเพื่อนำไปสู่การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุป อภิปราย และให้ข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2โรงเรียนบ้านโพธิ์โดยใช้วิธีการทดสอบแบบ t-test กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระแก่กัน (t-test dependent)

2. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทางสถิติในการในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบโดยใช้การหาค่า IOC

2. การวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(α-Coefficient)

3. วิเคราะห์ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$=4.36) เมื่อพิจารณาตามรายการ พบว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x}$=4.72) รองลงมาคือนักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 4.60) และน้อยที่สุด คือ บทเรียนมีสีและขนาดตัวอักษรเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.68) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. จากผลของการวิจัยการพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นระดมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีเหตุผล ดังนี้

1.1 ผู้สอนทำการสอนโดยเริ่มจากคำศัพท์ที่ใกล้ตัวก่อน และสื่อที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อช่วยเพิ่มความเข้าใจของผู้เรียนในขั้นตอนนี้ผู้สอนมีการนำแบบฝึกที่มีเนื้อหาที่หลากหลายและให้ผู้เรียนฝึกทำแบบฝึกซ้ำๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินและทักษะในการบอกความหมายของคำศัพท์นั้นๆสอดคล้องกับ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175สอดคล้องกับ ลิตเติลวูด (Littlewood, 1998, p.85-87 สอดคล้องกับฮาร์เมอร์ (Harmer, 1986, p.44-45) และงานวิจัยของ รำไพ โพธิ์จิต (2546 : บทคัดย่อ)

1.2 ผู้เรียนได้รับเทคนิคการฟังความหมาย มีทักษะการวิเคราะห์ การจำ และได้ฝึกการพูดและปฏิบัติจริง สอดคล้องกับแอนเดอร์สัน (Anderson, 1972) กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังสำหรับเด็กเล็กในช่วงเริ่มเข้าเรียนในโรงเรียนว่า ในการเรียนการสอนนั้นสามารถแบ่งลักษณะในด้านการสอนทักษะทางด้านการฟังแบบคิดวิเคราะห์ โดยฟังในการพูดที่ไม่มีการแก้ไขข้อผิดพลาด ทั้งในด้านการใช้คำและองค์ประกอบของประโยคฟังเพื่อบอกเหตุผลจากคำถามที่ถามว่า ทำไมฟังเพื่อที่จะเข้าใจความหมายของเงื่อนงำจากบริบทฟังเพื่อที่จะแยกแยะได้ว่า เรื่องไหนเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลฟังที่จะหาข้อวินิจฉัยฟังเพื่อที่จะหาข้อตกลงฟังเพื่อที่จะหาข้อมูลใหม่ๆ รวมทั้งการหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อที่จะสามารถนำไปเพิ่มเติมได้ในหัวเรื่องฟังเพื่อที่จะหาคำตอบเฉพาะให้กับคำถามที่ต้องการคำตอบที่เลือกสรรแล้วและต้องการการเลือกอย่างมั่นใจฟังเพื่อแปลความหมายของภาษาที่พิเศษรวมไปถึง

สำนวนของภาษาด้วยฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะประเมินความมีอคติและความไม่ถูกต้องสอดคล้องกับลิตเติลวูด (Littlewood, 1998, p.85-87) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูด โดยเน้นที่เป้าหมายของกิจกรรมการพูด คือ เริ่มจากกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative Activities) ซึ่งมี 2 กิจกรรมย่อย ได้แก่ 1) กิจกรรมฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ (Structural Activities) โดยครูผู้สอนนำเสนอหลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสารและผู้เรียนได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้และความชำนาญในทักษะนั้นๆ 2) กิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้จัดให้ผู้เรียนได้สื่อสารโดยใช้โครงสร้างภาษาตามที่ได้เรียนมา เน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และมีบริบททางสังคมประกอบ

1.3 ผู้เรียนมีความสนุกสนานในการร่วมจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ สอดคล้องกับ ไบเกท (Bygate, 1995, p.76-84) ได้ให้รูปแบบของกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการพูดมากที่สุด สอดคล้องกับคีธ จอห์นสัน (Keith Johnson, 1982, p.163-175) การเรียนการสอนภาษาตามแนวคิดเพื่อการสื่อสารมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม มีกระบวนการฝึกปฏิบัติด้วยกิจกรรมต่างๆ เพื่อแสดงความคิด ความรู้สึก เจตคติและความต้องการของผู้เรียน

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลพบว่า โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำนักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ดังนั้น หากครูผู้สอนจะนำวิธีสอนนี้ไปใช้ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1.1 นักเรียนมีวุฒิภาวะ สมาธิในการทำกิจกรรมในช่วงเวลาสั้น เนื่องจากอยู่ช่วงประถมต้น ซึ่งชอบความสนุกสนานท้าทายจะต้องพยายามวางแผนและควบคุมเวลาในแต่ละกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์

1.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล นั้นจะได้รับการออกแบบให้มีความท้าทาย และน่าสนใจมีความหลากหลาย จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ครูควรชี้แจง และอธิบายพร้อมทั้งสาธิตให้นักเรียนดูก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ

1.3 การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำให้นักเรียนมีความสุขในการทำงานเป็นกลุ่มโดยมีการช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่กันและกัน และยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน ครูผู้สอนควรจัดกลุ่มนักเรียนให้คละกัน โดยในกลุ่มมีนักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง เรียนอ่อน ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้โอกาสเด็กที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อน และนักเรียนที่เรียนเก่งก็จะพยายามอธิบายการแก้ปัญหาให้เพื่อนได้เข้าใจ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำวิจัยการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 โดยพัฒนาการวิจัยจากการพูดโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลเป็นการอ่าน และการเขียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551).**หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กรมพัฒนาที่ดิน. (2556). **เหตุผลที่คนไทยพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ (มุมมองครูสอนภาษา)**.กลุ่มพัฒนาบุคคล กองการเจ้าหน้าที่.

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). **การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**.ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เกศสุดา ปงลังกา. (2550). **การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ขนิษฐา นาคน้อย. (2550).**การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยโครงงานที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ กำแพงเพชร**. ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต.(2557). **ความสำคัญของภาษาอังกฤษ.**ค้นเมื่อ 26 มิถุนายน พ.ศ.2557, จาก https://sites.google.com/site/krujitpisut/khwam-sakhay- khxng-phasa-xangkvs

จุฑามาศ คำวิสิทธิ์. (2557). **การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา**.ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

จุมพจน์ วนิชกุล. (2551). **ทักษะการจัดการความรู้**. ค้นเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2557. จาก http://wachum.com/eBook/4000111/doc4-9.html

ชิตพิมล พลสมบัติ. (2549). **การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการประเมินผลตามสภาพจริง.** ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ชุลีพร เพียรช่าง. (2544). **การศึกษาผลการฝึกอบรมครู เรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ของครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์.** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ณัฐนนต์สิปปภากุล. (2555). **ซิกมันด์ฟรอยด์ : บิดาแห่งจิตวิเคราะห์**. ค้นเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2557. จาก http://art-culture-academy2.blogspot.com/2012/09/003.html

ดารุณี พลนาดี. (2554). **เทคนิคทักษะการสอนการพูด.** ค้นเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2556. จาก http://darunee521.blogspot.com/2011/01/blog-post.html/

ธีราภรณ์ กิจจารักษ์.(2553). **ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

บุญล้อม ศรีคร้าม. (2548). **ความพึงพอใจของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดปทุมธานี ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับครูชาวต่างชาติ.** ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.

ประเทืองสุข ยังเสถียร. (มปป). **คู่มือครู รายวิชาพื้นฐาน ภาษาอังกฤษ Mega Goal 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). **สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่.** กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

ภคินี วัชรปรีดา.(2556).**การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการพูดในที่สาธารณะ (Impromptu Speech)ควบคู่กับการเรียนการสอน.** สาขาการโรงแรมและภัตตาคาร, วิทยาลัยการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมบริการ, มหาวิทยาลัยนครพนม**.**

ภาณุพงศ์ อุ่นเจริญ. (2547).**การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ ความพึงพอใจในการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เรื่องการสะกดคำศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนเป็นรายบุคคลกับการเรียนเป็นกลุ่มย่อย.** การศึกษามหาบัณฑิต,สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

มาริสา กาสุวรรณ์.(2556). **ประสิทธิผลของกิจกรรมเพลงภาษาอังกฤษต่อการเรียนรู้และความคงทนของคำศัพท์และความสามารถด้านการพูด**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

ราชภัฏสวนสุนันทา, มหาวิทยาลัย. (2556). **เกณฑ์การวัดและประเมินผลภาระงาน**. ค้นเมื่อ 14 พฤษภาคม 2556. จาก http://.ssru.ac.th/linkssru/Subject_New/1500102/menu_4.htm

รำไพ โพธิ์จิต. (2547) .**การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. โรงเรียนวัดดิสหงสาราม, ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วรรณภา สุขสังข์. (2545) .**การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.** ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538).**แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อโณทัย กมุทชาติ.(2557).**เทคนิคการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.** ค้นเมื่อ 26 มิถุนายน พ.ศ.2557, จาก https://www.gotoknow.org/posts/166316.htm

อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. (2546).**คู่มือการพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ช่วงชั้นที่ 1-2 (ป.1-ป.6) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.** กรุงเทพฯ : บุ๊คพอยท์.

เอกราช รักเมือง. (2554). **ผลการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยกิจกรรมโครงงาน**. การศึกษามหาบัณฑิต,สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัย ราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

แอมราวงค์คำขาว. (2556). **การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนซางตาครู้สศึกษา**. ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจาพระยา.

ฮาสีด๊ะ ดีนามอ. (2553). **การศึกษาความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน.** การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

Bailey, K.M.(2003).**Speaking In Practical English Language Teaching.Nunan,** D. (Ed.), NewYork: McGrawHill.

Burns, A. and Joyce H. (1997).**Focus on Speaking.** Sydney: National Centre for English Language Teaching and Research.

Bygate. (1995). **Speaking**. 4th ed. Oxford University Press.

Celce-Murcia, M. & Olstain, E. (2000).**Discourse and Context in Language Teaching**.Cambridge.

Ellis. (1994).**The Study of Second Language Acquisition.** Oxford: Oxford University Press.

Finocchiaro, M. & Sago. (1983). **The Functional-Notional Approach : From Theory to Practice.** New York : Oxford University Press.

Finocchiaro, M & Brumfit. (1983). **The functional notional approach : from theory topractice**. New York : Oxford University press.

Freud, S. (1923). The ego and the id.In J. Strachey (Ed. & Trans.).**The standard edition of the complete psychological works of Sigmund Freud Vol. 19**, pp. 3-66. London: Hogarth Original work published.

Gersten Russell et al. (2007). Effective Literacy and English Language Instruction for English Learners in the Elementary Grades. **IES Practice Guide.** NCEE 2007-4011.

Harmer.(1986). **The Practice of English Language Teaching .** New York: Longman Inc.

Harris, D. P. (1990).**Testing English as a Second Language.** New York :McGraw – Hill.

Janet, H. (1991). The Group Oral Exam Advantages and Limitations, Review of ELT Language Testing in the 1990s :**The Communicative Legacy**. 1(1) : 190-191.

Johnson, K. (1982). **Communicative Syllabus Design and Methodology**.Pergamon :Pergamon.

Kotler & Armstrong.(2003). **Marketing management**. New Jersey: Prentice-Hall.

Speaking Rubric.Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery.(2000).**Performance Assessment for Language Students. Foreign language program of studies**, Fairfax County Public Schools - PALS (2004)

Valette, M. and Disick, S. (1972).**Modern Language Performance Objectives andIndividualization**.Boston : Harcourt Brace Jovanovich, Inc.

Ellis, R. (2003). **Task-based Language Learning and Teaching**. New York : Oxford University Press.

Odlin, T. (1989).**Language Transfer: Cross-linguistic Influence in Language Learning**. New York: Cambridge University Press.

Heaton, J.B. (1990). **Classroom Testing.** New York: Longman.

Littlewood.(1998). **Communicative Language Teaching**. 18th ed. Cambridge:Cambridge University Press.

Maslow, A. (1970). **Motivation and Personnality.** New York: Harper and Row Publishers.

Morrow, Keith. (1981). **Principles of Communicative Competence.in Communicative in the Classroom**. London : Longman.

Nunan, D. (1991). **Language teaching methodology: a textbook for teachers**. New York: Prince Hall.

Odlin, T. (1989).**Language transfer: Cross-linguistic influence in language learning.** New York : Cambridge U. P.

Oller, John W. (1979). **Language Tests at School : A Pragmatic Approach**. London:Longman.

Scott, R. (1981). The **Four Skill in Communicative Language Teaching: Speaking Communication in the Classroom.** Johnson, K and Morrow K. (eds). London: Longman.

Riggenbach, H., &Lazaraton, A. (1991).**Promoting Oral Communication Skills. In M. Celce-Murcia (Ed.), Teaching English as a Second or Foreign Language.** Los Angeles: University of California.

Richards, J.C., Platt, John and Platt, Heidi.(1993).**Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics.** Singapore: Longman.

Rothstien.P. (1990). **Educational psychology.**Singapore:MeGraw-Hill.

Thornbury, S. (2005).**How to teach speaking.**Harlow**,** England: Longman.

Underhill, N. (2003). **Testing Spoken Language: A Handbook of Oral Testing Techniques**. New York: Cambridge University Press.

Wang Cheng-Jun. (2006). **Designing Communicative Tasks for College English Courses.**Retrieved December 5th, 2007.

Weir, C. (1993).**Understanding and Developing Language Tests.** London: PrenticeHall International (UK) Ltd.

Widdowson, H. G.. (1987). **Teaching language as communication.** London: Oxford University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. นางสุจิตรา วงษ์โก	ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านโพธิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2
2. นางเพลินพิศ งามสง่า	ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านนาดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2
3. นางภัสส์กุญช์ เอื้อราษฎร์	ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านนาฮำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2

ภาคผนวก ข

หนังสือราชการ

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๐๕๑

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์รับนักศึกษาเข้าทดลองสอนเพื่อทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านโพธิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวผกามาศ ทรงเย็น ปัจจุบันกำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย ได้พิจารณาเห็นว่าโรงเรียนของท่านมีความเหมาะสมทั้งในด้านการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมพัฒนาทักษะต่างๆ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านรับนักศึกษาเข้าทดลองสอนเพื่อทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์รับนักศึกษาเข้าทดลองสอนเพื่อทำวิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัยขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐
โทรสาร ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๐๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสุจิตรา วงษ์โก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวผกามาศ ทรงเย็น ปัจจุบันกำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐
โทรสาร ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๐๔๘

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางเพลินพิศ งามสง่า

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวผกามาศ ทรงเย็น ปัจจุบันกำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐
โทรสาร ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๐๔๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
1061 ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร 10600

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน นางภัสส์กุญช์ เอื้อราษฎร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

ด้วย นางสาวผกามาศ ทรงเย็น ปัจจุบันกำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรฯ ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย
โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐
โทรสาร ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์หาค่า IOC แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 4 แผน โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง แบบวิเคราะห์หาค่า IOC แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 4 แผน แต่ละข้อเป็นแบบมาตรประมาณค่า 3 ระดับ ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคะแนนตามเกณฑ์ โดยพิจารณาดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ - 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
	จุดประสงค์การเรียนรู้			
1.	สอดคล้องกับมาตรฐาน ตัวชี้วัด ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551			
2.	เขียนครอบคลุมทั้งด้าน K, P และ A			
3.	สามารถวัดและประเมินผลทั้งสามด้านได้			
	สาระการเรียนรู้			
4.	มีองค์ประกอบครบทั้งสามด้านคือ K, P และ A			
5.	ด้านความรู้มีครบถ้วน คือหน้าที่ทางภาษา คำศัพท์ โครงสร้างและวัฒนธรรม ชัดเจน			
	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน			
6.	จัดกิจกรรมการสอนครบถ้วนตามขั้นตอนการสอน			
7.	นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการสอน			
8.	จัดกิจกรรมหลากหลาย/เหมาะสมกับวัยผู้เรียน			
9.	การวัดและประเมินผลมีหลากหลายสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
	สื่อการเรียนรู้			
10.	ใช้สื่อที่มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยและเนื้อหา			
11.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
12.	มีใบความรู้ประกอบการสอน			
13.	มีแบบฝึกหัดสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
	การวัดและประเมินผล			
14.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้			
15.	มีเกณฑ์การวัดและประเมิน			

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(……)

วันที่ .....เดือน..... พ.ศ. .....

ผลการวิเคราะห์หาค่า IOC แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 4 แผน โดยผู้เชี่ยวชาญดังนี้

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
a1	3	1.00	.000
a2	3	1.00	.000
a3	3	.67	.577
a4	3	.67	.577
a5	3	.67	.577
a6	3	1.00	.000
a7	3	.67	.577
a8	3	.67	.577
a9	3	.67	.577
a10	3	1.00	.000
a11	3	.67	.577
a12	3	1.00	.000
a13	3	.67	.577
a14	3	1.00	.000
a15	3	.67	.577
a16	3	1.00	.000
a17	3	.67	.577
a18	3	1.00	.000
a19	3	.67	.577
a20	3	1.00	.000
Valid N (listwise)	3		

สรุปผลการวิเคราะห์หาค่า IOC แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 4 แผน โดยผู้เชี่ยวชาญ

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
IOC	20	.8185	.16844
Valid N (listwise)	20		

ตารางที่ 6 แสดงการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ จำนวน 20 ข้อ ดังนี้

คำชี้แจง แบบวิเคราะห์หาค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ แต่ละข้อเป็นแบบมาตรประมาณค่า 3 ระดับ ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ลงในช่องที่ตรงกับคะแนนตามเกณฑ์ โดยพิจารณาดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ - 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ที่	รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ตอนที่ 1 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย					
1.	Used for touching things (Hands)				
2.	Used for hearing. (Ears)				
3.	Used for looking. (Eyes)				
4.	Used for eating. (Mouth)				
5.	Used for smelling. (Nose)				
ตอนที่ 2 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้และพูดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้					
6.	It is red and green. It is sweet. (Watermelon)				
7.	It is orange. It is sweet or sour. (Orange)				
8.	It is yellow. It is sweet. (Banana)				
9.	It is white and purple. It is sweet. (Mangos teen)				
10.	It is purple or green. It is sweet. (Grape)				

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ที่	รายการ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ตอนที่ 3 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของใน					

ห้องเรียนและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียน					
11.	Used for erasing. (Eraser)				
12.	Used for putting a pencil and eraser. (Pencil case)				
13.	Used for sitting. (Chair)				
14.	Used for writing. (Pencil or Pen)				
15.	Used for reading. (Book)				
ตอนที่ 4 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์และพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์					
16.	It is very big. It has 4 legs. It has big ears. (Elephant)				
17.	It is small. It has no leg. It live in the water. (Fish)				
18.	It is small. It has 2 legs. It live on the tree. It can fly. (Bird)				
19.	It is medium. It has 4 legs. It live in the house. (Dog)				
20.	It is small. It has 4 legs. It has long ears. (Rabbit)				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(……)

วันที่ .....เดือน..... พ.ศ. .....

สรุปค่า IOC ของแบบทดสอบรายข้อ

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
a1	3	1.00	.000
a2	3	.67	.577

a3	3	1.00	.000
a4	3	1.00	.000
a5	3	.67	.577
a6	3	.67	.577
a7	3	1.00	.000
a8	3	.67	.577
a9	3	1.00	.000
a10	3	.67	.577
a11	3	1.00	.000
a12	3	.67	.577
a13	3	.67	.577
a14	3	1.00	.000
a15	3	.67	.577
a16	3	.67	.577
a17	3	1.00	.000
a18	3	.67	.577
a19	3	.67	.577
a20	3	1.00	.000
Valid N (listwise)	3		

สรุปค่า IOC ของแบบทดสอบทั้งฉบับ

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
IOC	20	.8185	.16844
Valid N (listwise)	20		

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์หาค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

คำชี้แจง แบบวิเคราะห์หาค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคะแนนตามเกณฑ์ โดยพิจารณาดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

ให้ - 1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการที่ต้องการวัด

รายการ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษช่วยให้ติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศได้				
2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนวิภาษาอังกฤษ				
3. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน				
4. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล มีความน่าสนใจ				
5. บทเรียนมีภาพและเสียงประกอบ ทำให้เร้าความสนใจ				
6. บทเรียนมีสีและขนาดตัวอักษรเหมาะสม				
7. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่น่าเบื่อ				
8. มีการวัดผลและประเมินผลในการพูดภาษาอังกฤษ				
9. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ช่วยให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น				
10. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น				
11. ครูมีการเตรียมความพร้อม เตรียมการสอน และความตรงต่อเวลา				
12. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ				

ตารางที่ 7 (ต่อ)

รายการ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	

13. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลช่วยทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้				
14. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ				
15. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่ .....เดือน..... พ.ศ. .....

ผลการวิเคราะห์หาค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
a1	**3**	**-1**	**0**	**-.33**	**.577**

a2	**3**	**-1**	**0**	**-.33**	**.577**
a3	**3**	**-1**	**0**	**-.33**	**.577**
a4	**3**	**1**	**1**	**1.00**	**.000**
a5	**3**	**0**	**1**	**.67**	**.577**
a6	**3**	**1**	**1**	**1.00**	**.000**
a7	**3**	**1**	**1**	**1.00**	**.000**
a8	**3**	**-1**	**0**	**-.33**	**.577**
a9	**3**	**1**	**1**	**1.00**	**.000**
a10	**3**	**0**	**1**	**.67**	**.577**
a11	**3**	**-1**	**0**	**-.33**	**.577**
a12	**3**	**0**	**1**	**.67**	**.577**
a13	**3**	**0**	**1**	**.67**	**.577**
a14	**3**	**1**	**1**	**1.00**	**.000**
a15	**3**	**0**	**1**	**.67**	**.577**
Valid N (listwise)	**3**				

สรุปผลการวิเคราะห์หาค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

Descriptive Statistics			
	N	Mean	Std. Deviation
IOC	**10**	**.8350**	**.17393**
Valid N (listwise)	**10**		

สรุปผลการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

Case Processing Summary		
	N	%

Cases	Valid	**3**	**21.4**
	Excluded[a]	**11**	**78.6**
	Total	**14**	**100.0**

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.865	**15**

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สรุปแผนการสอน

จุดประสงค์การเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้ที่
1.บอกชื่อคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้	1
2.ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้	2
3.บอกชื่อคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้	3
4.ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้และสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้	4
5.บอกชื่อคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนได้	5
6.ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนได้	6
7.บอกชื่อคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้	7
8.ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์และสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้	8

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ My Body **กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**

รหัส / รายวิชา อ 12101 **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2** **เวลา 2 ชั่วโมง**

ผู้สอน นางสาวผกามาศ ทรงเย็น

****

1. สาระ / มาตรฐาน / ตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องง่ายๆ ที่ฟัง

2. ระบุตัวอักษรอ่านและเสียง อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ และอ่านประโยคง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

จุดประสงค์การเรียนรู้ :

1. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้ (K)
2. มีทักษะการพูด (P)
3. มีวินัย (A)

2. สาระสำคัญ

การเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย มีทักษะการพูด และ มีวินัย

3. สาระการเรียนรู้

ความรู้ (Knowledge)

หน้าที่ทางภาษา (Function): Identifying parts of the body

คำศัพท์ (Vocabulary)

1. head
2. nose
3. mouth
4. neck
5. eyes
6. ears
7. hands

8. knee
9. legs
10. foot (feet)

โครงสร้างประโยค (Structure) :

- What's this?

  It's a/an……..

- What are these?

  They are…….

วัฒนธรรม (Culture)

- ความแตกต่างกันของการออกเสียงสูงต่ำในประโยค

ทักษะ/กระบวนการ

- มีทักษะการพูด (P)

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มีวินัย (A)

4. ชิ้นงานที่แสดงผลการเรียนรู้

- บัตรภาพ
- แบบฝึกหัด
- แบบทดสอบการพูดก่อนเรียน (Pre-test)

5. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

1.ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up)

1.1 แจ้งจุดประสงค์ของการสอนคำศัพท์เพื่อให้นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย

1.2 นำเสนอเพลงคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย

2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation)

2.1 ครูนำบัตรภาพอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย พร้อมคำศัพท์ติดบนกระดาน ครูออกเสียงคำศัพท์พร้อมชี้บัตรภาพให้นักเรียนฟัง

2.2 ครูออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนออกเสียงตามครู 2-3 ครั้ง พร้อมกันทั้งชั้น และสุ่มเป็นรายบุคคล

3.**ขั้นการฝึก (Practice)**

3.2 นักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกัน

3.3 นักเรียนออกเสียงคำศัพท์พร้อมกับชี้ที่อวัยวะของตน

3.4 นักเรียนผลัดกันออกมาชี้ที่ภาพบนกระดาน พร้อมกับออกเสียคำศัพท์และให้เพื่อนๆ ออกเสียงตาม

3.5 นักเรียนจับคู่ผลัดกันชี้ที่บัตรภาพแลออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้น

3.6 นักเรียนจัดกลุ่มคำโดยแยกคำศัพท์ในร่างกายว่าคำใดอยู่ส่วนบน หรือส่วนล่างของร่างกายโดยถือเอาเอวเป็นศูนย์กลาง

4.**ขั้นการนำไปใช้ (Production)**

4.1 นักเรียนทำแบบฝึกหัด เรื่อง คำศัพท์ของอวัยวะต่างๆ ของตนเอง

5. ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap up)

5.1 ครูชี้ที่อวัยวะของตนเองสลับกันไปมา ให้นักเรียนบอกคำศัพท์ของอวัยวะส่วนต่างๆ ร่างกาย

5.2 นักเรียนเขียนคำศัพท์ตามบัตรคำศัพท์ลงในสมุดบันทึก

6. สื่อ / อุปกรณ์ / แหล่งเรียนรู้

สื่อ / อุปกรณ์

1. บัตรคำศัพท์
2. บัตรภาพ
3. แบบฝึกหัด
4. แบบทดสอบการพูดหลังเรียน (Post-test)

แหล่งเรียนรู้

- ห้องสมุด
- Internet

7. สรุปผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

8. แนวทางแก้ไขปัญหาและการพัฒนา

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวผกามาศ ทรงเย็น)

วันที่ ...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ My Body **กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**

รหัส / รายวิชา อ 12101 **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2** **เวลา 2 ชั่วโมง**

ผู้สอน นางสาวผกามาศ ทรงเย็น

****

1. สาระ / มาตรฐาน / ตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องง่ายๆ ที่ฟัง

2. ระบุตัวอักษรอ่านและเสียง อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ และอ่านประโยคง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

จุดประสงค์การเรียนรู้ :

1. ฟังความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้ (K)
2. มีทักษะการพูด (P)
3. มีวินัย (A)

2. สาระสำคัญ

การฟังความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย มีทักษะการพูด และ มีวินัย

3. สาระการเรียนรู้

ความรู้ (Knowledge)

หน้าที่ทางภาษา (Function): Identifying parts of the body

คำศัพท์ (Vocabulary)

1. head
2. nose
3. mouth
4. neck
5. eyes

6. ears
7. hands
8. knee
9. legs
10. foot (feet)

โครงสร้างประโยค (Structure) :

- What's this?

  It's a/an……..

- Used for……

วัฒนธรรม (Culture)

- ความแตกต่างกันของการออกเสียงสูงต่ำในประโยค

ทักษะ/กระบวนการ

- มีทักษะการพูด (P)

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- มีวินัย (A)

4. ชิ้นงานที่แสดงผลการเรียนรู้

- บัตรภาพ
- แบบฝึกหัด
- แบบทดสอบการพูดก่อนเรียน (Pre-test)

5. กิจกรรมการเรียนรู้

1.ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up)

1.1 ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายที่ได้เรียนมาแล้ว

1.2 ครูแจ้งจุดประสงค์ของการให้ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย

2.ขั้นการนำเสนอ (presentation)

2.1 ครูนำเสนอความหมาย เช่น Used for touching things **(Hands)**

Used for hearing. **(Ears)**

Used for looking. (**Eyes**)

Used for eating. (**Mouth**)

Used for smelling. (**Nose**)

2.2 ครูแจกใบงาน เรื่อง My Body ให้นักเรียนศึกษา เพื่อทบทวนคำศัพท์

3.ขั้นการฝึก (practice)

3.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ฝึกผลัดกันถาม-ตอบ เช่น

ให้นักเรียน A พูดคำศัพท์ A: Hands

ให้นักเรียน B ตอบความหมายของคำศัพท์ B: Used for touching thing. หรือ

ให้นักเรียน A บอกความหมายของคำศัพท์ A: Used for hearing.

ให้นักเรียน B ตอบความหมายของคำศัพท์ B: Ears

4. ขั้นการนำไปใช้ (production)

4.1 ครูให้นักเรียนจับคู่สนทนาตามใบงานที่ 4 และสุ่มนักเรียน 2 -3 คู่ออกมาหน้าชั้นเรียนเพื่อนำเสนอ

5. ขั้นสรุปบทเรียน (Wrap up)

5.1 ครูและนักเรียนร่วมกันบอกความหมายและคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายอีกครั้งหนึ่ง

6. สื่อ / อุปกรณ์ / แหล่งเรียนรู้

สื่อ / อุปกรณ์

1. บัตรคำศัพท์
2. บัตรภาพ
3. แบบฝึกหัด

แหล่งเรียนรู้

- ห้องสมุด
- Internet

7. สรุปผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

8. แนวทางแก้ไขปัญหาและการพัฒนา

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(นางสาวผกามาศ ทรงเย็น)

วันที่ ...../...../.....

ใบความรู้ เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

เพลง “Head Shoulders Knees and Toes.”

Head, shoulders, knees and toes, knees and toes

Head, shoulders, knees and toes, knees and toes

and eyes and ears and mouth and nose,

Head, shoulders, knees and toes, knees and toes

ใบงานที่ 1 เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

คำชี้แจง จงเติมคำและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย

neck	nose	ear	toe	foot
hand	eye	finger	leg	waist
	knee	mouth	arm	

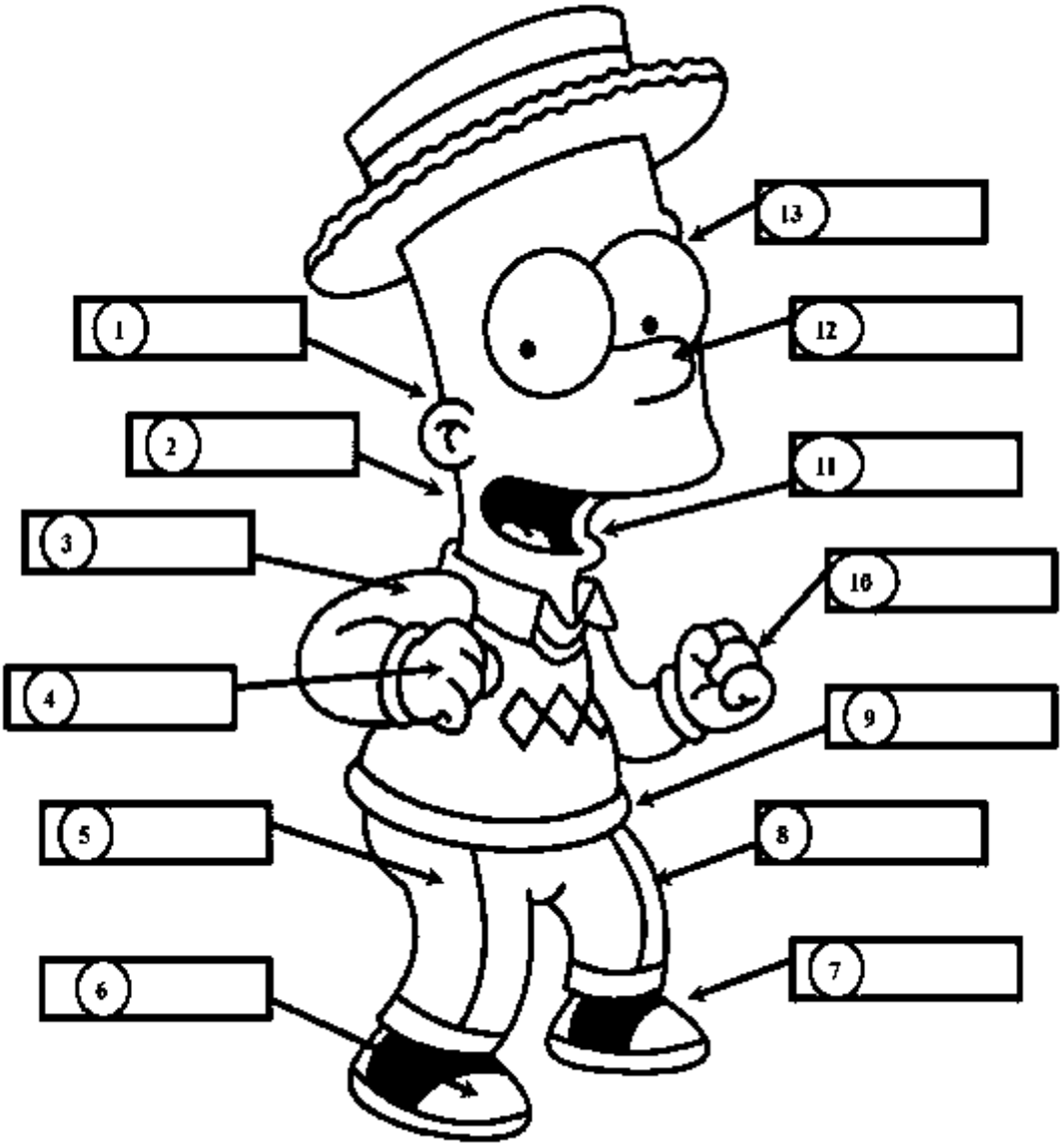

ใบงานที่ 2 เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

คำชี้แจง ดูรูปภาพและเติมคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย พร้อมพูดให้เป็นประโยค

1. This is _____ .

2. This is _____ .

3. This is _____ .

4. This is _____ .

5. This is _____ .

6. This is _____ .

7. This is _____ .

8. This is _____ .

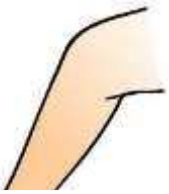

9. This is _____ .

10. This is _____

ใบงานที่ 3 เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

คำชี้แจง จงโยงเส้นจับคู่รูปภาพให้ตรงกับความหมายที่กำหนดให้

Used for looking

Used for hearing.

Used for smelling.

Used for touching thing.

Used for eating.

ใบงานที่ 4 เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

แบบประเมินการพูด

เลขที่ / ข้อ	พูดความหมาย					พูดคำศัพท์					รวมคะแนน
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											
16											
17											
18											
19											

ใบงานที่ 4 เรื่อง My Body

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**

****

แบบประเมินการพูด

เลขที่ / ข้อ	พูดความหมาย					พูดคำศัพท์					รวมคะแนน
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	
20											
22											
22											
23											
24											
25											

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค
การถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์

จุดประสงค์การสอบ	**ข้อสอบ ข้อที่**
1. ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้	1-5
2. ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้และสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้	6-10
3. ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนและสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนได้	11-15
4. ฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์และสามารถพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้	16-20

ที่	รายการ
ตอนที่ 1 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย	
1.	Used for touching things **(Hands)**
2.	Used for hearing. **(Ears)**
3.	Used for looking. (**Eyes**)
4.	Used for eating. (**Mouth**)
5.	Used for smelling. (**Nose**)
ตอนที่ 2 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้และพูดคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้	
6.	It is red and green. It is sweet. (**Watermelon**)
7.	It is orange. It is sweet or sour. (**Orange**)
8.	It is yellow. It is sweet. (**Banana**)
9.	It is white and purple. It is sweet. (**Mangos teen**)
10.	It is purple or green. It is sweet. (**Grape**)
ตอนที่ 3 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียนและพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของในห้องเรียน	
11.	Used for erasing. (**Eraser**)
12.	Used for putting a pencil and eraser. (**Pencil case**)
13.	Used for sitting. (**Chair**)
14.	Used for writing. (**Pencil or Pen**)
15.	Used for reading. (**Book**)
ตอนที่ 4 ให้นักเรียนฟังความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์และพูดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์	
16.	It is very big. It has 4 legs. It has big ears. (**Elephant**)
17.	It is small. It has no leg. It live in the water. (**Fish**)
18.	It is small. It has 2 legs. It live on the tree. It can fly. (**Bird**)
19.	It is medium. It has 4 legs. It live in the house. (**Dog**)
20.	It is small. It has 4 legs. It has long ears. (**Rabbit**)

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามทีละข้อ พิจารณาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยพิจารณา ดังนี้

5 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

3 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

รายการ	**ระดับการประเมิน**				
	5	**4**	**3**	**2**	**1**
1. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล มีความน่าสนใจ					
2. บทเรียนมีภาพและเสียงประกอบ ทำให้เร้าความสนใจ					
3. บทเรียนมีสีและขนาดตัวอักษรเหมาะสม					
4. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ ไม่น่าเบื่อ					
5. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ช่วยให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น					
6.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่น					
7.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ					
8.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลช่วยทำให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้					
9.การเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ					
10. นักเรียนมีความสนุกสนานเพลิดเพลินใจในขณะทำกิจกรรม					

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	25	100.0
	Excluded[a]	0	.0
	Total	25	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.825	.826	20

Item Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
I1	.76	.436	25
I2	.60	.500	25
I3	.76	.436	25
I4	.76	.436	25
I5	.84	.374	25
I6	.56	.507	25
I7	.68	.476	25
I8	.48	.510	25
I9	.72	.458	25
I10	.60	.500	25
I11	.76	.436	25
I12	.72	.458	25
I13	.64	.490	25
I14	.64	.490	25
I15	.64	.490	25
I16	.64	.490	25
I17	.76	.436	25
I18	.64	.490	25
I19	.68	.476	25
I20	.64	.490	25

Summary Item Statistics

	Mean	Minimum	Maximum	Range	Maximum / Minimum	Variance	N of Items
Item Means	.676	.480	.840	.360	1.750	.007	20

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโพธิ์ ระหว่างก่อนและหลัง การจัดการเรียนการสอน

การทดสอบ	N	Mean	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	25	9.0800	1.89121	15.589	.000**
หลังเรียน	25	17.1600	1.77200		

One-Sample Statistics

	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pretest	**25**	**9.08**	**1.891**	**.378**
Protest	**25**	**17.16**	**1.772**	**.354**

One-Sample Test

	Test Value = 0					
	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
					Lower	Upper
Pretest	**24.006**	**24**	**.000**	**9.080**	**8.30**	**9.86**
Protest	**48.420**	**24**	**.000**	**17.160**	**16.43**	**17.89**

ผลวิเคราะห์ข้อมูลค่าความเชื่อมั่น แบบสัมประสิทธิ์แอลฟา ของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.885	**.894**	**10**

Item Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
Topic1	**4.45**	**.605**	**20**
Topic2	**4.50**	**.607**	**20**
Topic3	**4.60**	**.503**	**20**
Topic4	**4.55**	**.510**	**20**
Topic5	**4.45**	**.605**	**20**
Topic6	**4.60**	**.503**	**20**
Topic7	**4.60**	**.503**	**20**
Topic8	**4.50**	**.688**	**20**
Topic9	**4.65**	**.489**	**20**
Topic10	**4.55**	**.510**	**20**

ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูล

Descriptive Statistics

	N	Mean	Std. Deviation
sum	**10**	**4.3560**	**.31408**
Valid N (listwise)	**10**		

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
Topic1	**25**	**4.00**	**5.00**	**4.4800**	**.50990**
Topic2	**25**	**3.00**	**5.00**	**4.5600**	**.58310**
Topic3	**25**	**3.00**	**5.00**	**3.6800**	**.80208**
Topic4	**25**	**3.00**	**5.00**	**4.1600**	**.62450**
Topic5	**25**	**3.00**	**5.00**	**4.0400**	**.67577**
Topic6	**25**	**4.00**	**5.00**	**4.4000**	**.50000**
Topic7	**25**	**3.00**	**5.00**	**4.5600**	**.58310**
Topic8	**25**	**3.00**	**5.00**	**4.3600**	**.63770**
Topic9	**25**	**4.00**	**5.00**	**4.7200**	**.45826**
Topic10	**25**	**4.00**	**5.00**	**4.6000**	**.50000**
Valid N (listwise)	**25**				

ภาคผนวก ฉ

วุฒิบัตรอบรมภาษาอังกฤษ

PHOENIX Academy

This is to certify that

Pakamas Songyen

has successfully completed an
Intensive English Course.
The course included the following programs:

General English Course
08/04/2013 - 12/04/2013
TESOL Training Course
15/04/2013 - 26/04/2013

Final English Language Level Achieved

Pre-Intermediate

A2+ (CEFR)

*CEFR Level Descriptors (Common European Framework of Reference for Languages)

Principal:

Date: 26th April 2013

PHOENIX Academy

Intensive English Course

FINAL REPORT

Name: Pakamas Songyen

Class Level	Beginner	Elementary	Pre-Intermediate A	Pre-Intermediate B	Intermediate A	Intermediate B	Upper-Intermediate	Pre-Advanced	Advanced A	Advanced B	Expert A	Expert B
ESL Level	Survival		Social		Vocational		Academic		Technical		Expert	
CEFR	A1	A1+	A2	A2+	B1	B1+	B2	B2+	C1	C1+	C2	C2+
Oral Interaction				✓								
Reading & Responding				✓								
Writing				✓								

The ratings used in this report are based on the Common European Framework of Reference: Global Scale (CEFR)

NOTE:

Level		
Low	Average	High

ORAL INTERACTION (SPEAKING & LISTENING):

Pakamas demonstrates a good understanding of the features of connected speech. She works well in classroom speaking activities.

READING & RESPONDING:

Pakamas reads a good range of course book and authentic texts used in the classroom, showing a good understanding of reading sub-skills.

WRITING:

Pakamas writes short, simple sentences with quite a good level of accuracy. She is confident when writing on familiar topics.

GENERAL COMMENTS:

Pakamas has displayed a very positive attitude towards improving her English skills and has made progress. I wish her luck for the future.

TEACHER: Daniela Mottari-Ingola **SIGNATURE:** Mottari-Ingola

DIRECTOR OF STUDIES: _____ **DATE:** 26 April 2013.

Phoenix Level Descriptors

ESL Level / CEFR Level [1]		CEFR Level Descriptors (Common European Framework of Reference for Languages: global scale)	Expected Progress [3]	PEPT Level	Approx IELTS Equiv. [2]	Recommended ESL Entry Level to:
Beginner A1	Survival	Can understand and use familiar everyday expressions and very basic phrases aimed at the satisfaction of needs of a concrete type. Can introduce him/herself and others and can ask and answer questions about personal details such as where he/she lives, people he/she knows and things he/she has. Can interact in a simple way provided the other person talks slowly and clearly and is prepared to help.	6 weeks	10%	1	
Elementary A1+			12 weeks	20%	2	
Pre-Intermediate 1 A2	Social	Can understand sentences and frequently used expressions related to areas of most immediate relevance (e.g. very basic personal and family information, shopping, local geography, employment). Can communicate in simple and routine tasks requiring a simple and direct exchange of information on familiar and routine matters. Can describe in simple terms aspects of his/her background, immediate environment and matters in areas of immediate need.	6 weeks	30%	3	
Pre-Intermediate 2 A2+			6 weeks	35%	3.5	School Year 7
Intermediate 1 B1	Vocational	Can understand the main points of clear standard input on familiar matters regularly encountered in work, school, leisure, etc. Can deal with most situations likely to arise whilst travelling in an area where the language is spoken. Can produce simple connected text on topics which are familiar or of personal interest. Can describe experiences and events, dreams, hopes and ambitions and briefly give reasons and explanations for opinions and plans.	12 weeks	40%	4	High School Year 8/9 *Dem/Au Pair* *Job Club*
Intermediate 2 B1+			6 weeks	50%	5	High School 10 *Camb. FCE*
Upper-Intermediate 1 B2	Academic	Can understand the main ideas of complex text on both concrete and abstract topics, including technical discussions on his/her field of specialization. Can interact with a degree of fluency and spontaneity that makes regular interaction with native speakers quite possible without strain for either party. Can produce clear, detailed text on a wide range of subjects and explain a viewpoint on a topical issue giving the advantages and disadvantages of various options.	6 weeks	55%	5.5	High School 11/12 Foundation Dip.Bus/TAFE/VTE *EAP (Cert IV)* *TESOL Cert IV*
Pre-Advanced B2+			6 weeks	60%	6	Bachelor Degree *Camb. CAE* *Internship*
Advanced 1 C1	Technical	Can understand a wide range of demanding, longer texts, and recognise implicit meaning. Can express him/herself fluently and spontaneously without much obvious searching for expressions. Can use language flexibly and effectively for social, academic and professional purposes. Can produce clear, well-structured, detailed text on complex subjects, showing controlled use of organisational patterns, connectors and cohesive devices.	6 weeks	65%	6.5	P/Graduate (cwk)
Advanced 2 C1+			6 weeks	70%	7	Some U/Graduate: Law Nursing Education Pharmacy
Expert 1 C2	Expert	Can understand with ease virtually everything heard or read. Can summarize information from different spoken and written sources, reconstructing arguments and accounts in a coherent presentation. Can express him/herself spontaneously, very fluently and precisely, differentiating finer shades of meaning even in more complex situations.	6 weeks	75%	7.5 +	*CELTA*
Expert 2 C2+			6 weeks	80%	7.5 +	

Note:

1. CEFR/ IELTS equivalencies based on CEFR published equivalencies.
2. *These approximate IELTS scores are only estimates and do not represent true IELTS results which can only be ascertained and awarded as a result of a student undertaking an IELTS test (academic module) at an official IELTS test centre.*
3. *Progress - The anticipated weeks of study at an ESL level (will vary depending on individual circumstances, eg. commencing language level; home environment; commitment to learning; age and cultural differences).*

PEPT - Phoenix English Proficiency Test
CEFR - Common European Framework of Reference: Global Scale

PHOENIX ACADEMY | CRICOS Provider Code: 00056D
Perth Campus | 223 Vincent Street, West Perth, Western Australia, 6005 | Tel: +61 8 9227 5538 | Email: admissions@phoenixacademy.com.au
Fremantle Campus | Orient Building, Ground Floor, 39 High Street Fremantle, Perth W.A. 6160 | Tel: +61 8 9335 0999

V7 - Nov 2008

PHOENIX Academy

ITE INSTITUTE FOR TEACHING EXCELLENCE
Great Teaching By Design

This is to certify that

Pakamas Songyen

has successfully completed a
TESOL Training Course
15th April – 26th April

The course included the following topics:

- The Communicative Classroom and TESOL Methodology
- Teaching Productive and Receptive Skills
- Phonology
- Classroom Management
- TESOL Resources and Using Technology
- Learning Styles

Principal: _____

Date: 26th April 2013

PHOENIX Academy

ITE INSTITUTE FOR TEACHING EXCELLENCE

Bansomdejchaopraya Rajabhat University
TESOL Training Course

GRADUATION REPORT

Name: Pakamas Songyen

Teacher Input Sessions:

Pakamas participated actively in all of the teacher input sessions. She was very open to new ideas and made good contributions throughout the course. She was interested in considering ways to adapt the new ideas for her own classes.

General Comments:

Pakamas developed her understanding of teaching approaches and will try to apply some to her situation in Thailand. I wish her all the very best in her future teaching career.

Signature: _____
Teacher Trainer: Daniela Multari-Cugola

Signature: _____
Principal: Robynne Walsh

Date: 26th April 2013

ภาคผนวก ช

หนังสือตอบรับการเผยแพร่บทความวิจัย

Ref. No. 0564.14/ 218

Bansomdejchaopraya Rajabhat University
1061 Isarapap 15 Hirunrujee
Thonburi Bangkok 10600

26 May 2017

Subject Notification of Results of BSRU Conference 2017 Full Paper

Attention Ms.Pakamas Songyen

We are pleased to inform you that your full paper entitled, "**The Development of Ability in Speaking Using Information Transfer Technique of Pratom 2 Students at the Banpho School**" was accepted for a poster presentation at the 1st National and International Conference 2017 on Education for Sustainable Locality Development organized by Bansomdejchaopraya Rajabhat University in Bangkok, Thailand on the 29th of July, 2017.

To help with the arrangement, please complete the registration form and send it to the registration team as soon as possible. Once you register, your name will be posted on the BSRU Conference 2017 website (http://research2017.bsru.ac.th/). Please check the date, time, and venue of your presentation which is to be posted on the same website about two weeks before the conference.

Please feel free to contact us regarding any questions you may have. All of us at BSRU Conference 2017 are doing our best to make this year event fruitful and memorable, and we look forward to welcoming you.

Cordially yours,

Areewan .

(Assistant Professor Dr.Areewan Iamsa-ard)
Dean
Graduate School of BSRU

Graduate School
Tel.+662-473-7000 Ext.1810, 1813

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวผกามาศ ทรงเย็น
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2531
สถานที่เกิด	อำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย
ที่อยู่ปัจจุบัน	45 หมู่ 10 บ้านคำบุญมี ตำบลอุดมพร อำเภอเฝ้าไร่ จังหวัดหนองคาย 43120
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านโพธิ์ ตำบลบ้านโพธิ์ อำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย 43120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเวทีราษฎร์บำรุง จังหวัดหนองคาย
พ.ศ. 2546	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคม จังหวัดหนองคาย
พ.ศ. 2549	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมเทพวิทยาคม จังหวัดหนองคาย
พ.ศ. 2554	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร